Digitaliseret af | Digitised by

Forfatter(e) | Author(s):	Iffland, Wilh. Aug.; efter A. W. Ifflands der Mann von Wort ved K. L. Rahbek.
Titel | Title:	Manden af Ord : Skuespil i fire Acter
Udgivet år og sted | Publication time and place:	Kiøbenhavn : J. F. Schultz, 1806
Fysiske størrelse | Physical extent:	110 s.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

Manden
af Ord

56.-39-8°

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 56 8°

1 1 56 0 8 00323 5

+REX

Manden af Ord.

Skuespil

i

fire Acter.

Efter A. W. Iffflands der Mann von Wort

ved

K. L. Rahbek,

Professor.

Kiøbenhavn, 1806.

Trykt og forlagt af Directeur J. F. Schultz,
Kongelig og Universitets-Bogtrykker.

Personerne.

Hr. Lessang, Geheimesekretar.

Frue Lessang, hans Kone.

Onkel Lohnau.

Hr. Maring, Lessangs Fætter, nylig kommet fra Universitetet.

Hr. Seeland, Kiøbmand, Frue Lessangs Fader.

Grellmann, Accisesskriver.

Julie, Lessangs Pleiedatter.

Jacob, Lessangs Tiener.

Appellationsraad Wallnau.

Henriette, Frue Lessangs Pige.

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

Første Act.

Første Scene.

Jakob, Acciseskriver Grellmann.

Grellmann meget urolig. Hans Herre kommer dog vel snart.

Jacob. Jeg venter ham hvert Øieblik. Han har sendt Papirer hiem, og vil arbeide hiemme.

Grellmann gaaer urolig omkring, og spørger derpaa meget bekymret Er han i god Lune i Dag?

Jacob. Har De at forrette med ham.

Grellmann. Nu — ja!

Jacob. Til Forretninger er Herren altid i god Lune.

Grellmann. Jeg spørger kun saa, for Folk snakker saa underlig, om Hr. Referendaren, og hans Kone.

Jacob. Folkesnak!

Grellmann. Ja, og om hans Kone, og Appellationsraad Wallnau.

Jacob. Hr. Wallnau er Herrens Ven, og jeg er ogsaa min Herres Ven, og den, der vover at tale hans Ære for nær til mig.... Dog der er Herren selv.

Anden Scene.

Geheimereferendarius Lessang, de Forrige.

Jacob. Hr. Acciseskriver Grellmann ønsker at have den Ære.... gaaer.

Grellmann griber Lessangs Haand. O Gud! vær De min gode Engel!

Lessang overrasket. Min Herre!

Grellmann. Hielp mig! red mig!

Lessang. Hvormed?

Grellmann. Jeg er en ærlig Mand — har Kone og sex Børn — vil De forhøre Dem om mig! — jeg er en meget ærlig Mand.

Lessang gior en Bevægelse til at vise ham, han skal blive ved.

Grellmann. Jeg er ulykkelig, Ære og Velfærd staaer paa Spil! Alting!

Lessang trækker paa Skuldrene.

Grellmann. Kone og Børn komme i Elendighed, maae gaae for hver Mands Dør!

Lessang. Vær saa god, og tal ud, Hr. Grellmann!

Grellmann. I Morgen skal jeg aflevere min Kasse, og der feiler 1000 Rigsdaler. — Det ulykkalige Tallotterie! — red mig med den Sum-

nia, ellers er jeg uden Redning forloren og beskiæmmet.

Lessang. De har tabt dem i Tallotteriet?

Grellmann. Hold mig ikke for en Lotteriespiller? Nøden har giort mig dertil. Der faldt Sygdom paa mit Huus; min Kone og fem af mine Børn laae. For at skaffe dem Pleie og Lægedom maatte jeg gribe min Casse an — og i det Haab, at faae det igien, tog jeg af den, og satte i Lotteriet. Nu skal Cassen leveres af; og jeg kan ikke. Naar De veed, hvad en Mand kan giøre for Kone og Børn, vil De ikke fordømme mig.

Lessang rækker ham Haanden og siger rort men bestemt Jeg kan ikke hielpe Dem.

Grellmann. De er den eneste Mand i Byen, der er i Stand til saadan en Handling.

Lessang. Det skulde giøre mig ondt.

Grellmann. De har hjulpet saa mange...

Lessang. Derfor kan jeg ikke hielpe nogen længer.

Grellmann. Bliv ikke vred; men De har dog Formue til det.

Lessang. En maadelig Formue til min Kone efter min Død.

Grellmann. Men jeg vil betale det igien, hver Skilling!

Lessang. Deres Tieneste var for lille til Udkomme for Dem med Kone og Børn, hvor skulde De da kunde betale saa stor en Sum af den? og jeg kan ikke taale at tabe de Penge.

Grellmann. De behøver ikke at give rede Penge, naar De giver Deres Haand, at....

Lessang. Det kommer ud paa eet.

Grellmann. Naar De blot vil give Deres Ord for mig til et Laan.

Lessang hæftig. Nei! Nei! Nei!

Grellmann. Kiære Hr. Geheimereferendar!

Lessang. Jeg giver ikke noget Ord.

Grellmann. Det er haardt.

Lessang. At jeg ikke kan hielpe Dem, det er haardt.

Grellmann. Giv mig dog i det mindste noget Haab.

Lessang. Haab er Løfte; og Løfte giver jeg ikke.

Grellmann. Min Gud! De har dog Ord for, at De....

Lessang. Det Ord er min Ulykke. Jeg har giort for meget for nogle; derfor skal jeg giøre alting for alle. Alle Ulykkelige stimle til mig, beleire mit Hierte, og min Formue, overhænge, pine, og plage mig. Mit Hierte lider, jeg kan ikke, som jeg vil, jeg maa sige Nei, vende Øinene bort, og sige Nei med blødende Hierte. Jeg maa sige Nei, fordi jeg for tit i mine Dage har sagt Ja; derfor miskiændes jeg, og maa trække mig ud fra Menneskene.

Grellmann. Da Deres Børn er døde, og De ikke er lykkelig i Deres Huus....

Lessang. Hvo siger saa?

Grellmann. Folk siger det; og naar nu Deres Ægtestand ikke er lykkelig, saa giør Dem i det mindste den Trøst, at giøre andre lykkelige.

Lessang. Jeg kan og maae ikke giøre, hvad De fordrer.

Grellmann fortræden. Saa vilde jeg — jeg ikke havde betroet mig til Dem!

Lessang. Jeg giver Dem mit Ord paa, jeg skal tie.

Grellmann. Tie? og hvormed? en Kugle for Panden, eller paa Hovedet i Vandet, andet Valg er ikke for mig.

Lessang. Husk paa, De da efterlader Kone og sex Børn.

Grellmann. Og en Fader, der er jaget fra sit Brød som en Skielm! bedre for dem, de da ingen Fader har.

Lessang. Kan en Gave af 50 Rigsdaler lindre Deres Kaar?

Grellmann. Naar De efter min Død vil give min Kone og Børn dem — o ja!

Lessang efter en Pause. Vil De være Umenneske — giver jeg Dem mit Ord paa at være Menneske.

Grellmann. Til de 1000 Rigsdaler giver De mig da intet Haab?

Lessang ryster sørgmodig med Hovedet.

Grellmann. Saa har De min Død paa Deres Samvittighed!

Lessang. Min Pligt mod min Enke maa være min Trøst!

Grellmann fortvivlet. At en Kone, der ikke elsker Dem, for det sige alle —

Lessang haardt. Hr. Grellmann!

Grellmann.... kan giøre lidt mere Stads, medens min brave Kone, og....

Lessang. Nu er det nok! — Nu beder jeg Dem gaae Deres Vei.

Grellmann. I Døden! gaaer.

Lessang staaer tankefuld, gaaer hurtig nogle Skridt efter ham, men bliver staaende. Nei! Nei! — jeg maa ikke! Har min Kone kun liden Glæde ved dette lidende Hierte, hun har givet sig hen til, maa hun dog ikke efter min Død fattes det, hun kan leve uafhængig af.

Tredie Scene.

Lessang, Seeland.

Seeland i det han giver ham Haanden til Velkomst. Altid mørk og alvorlig?

Lessang. Ikke mørk!

Seeland. Kiære Ven! en særdeles Kummer maa trykke Dem. Less. benægter det med Gebærder. Vist nok har Menneskene meget misbrugt Dem, Less. trækker paa Skuldrene benyttet sig af deres Aabenhiertighed til Deres Skade, og....

Lessang. Lad os ikke tale mere derom.

Seeland.... og brandskattet Deres Formue.

Lessang. De Saar hærdes, om de ikke læges.

Seeland. Det har jeg haabet, men — det er ikke saa. Tal, kiære Lessang! hvad trykker Dem nu.

Lessang. At fortælle forandrer ingen Ting.

Seeland. Ei hvad! slaae Døren i for Næsen af den Ven, der blot spørger for at lade sig fortælle, der ikke selv vil ærlig tage Deel i Deres Sorger. Det vil jeg, derfor er jeg kommen. Tal aabenhiertig med mig, som med en Ven, som med Deres Kones Fader! hvad trykker Dem saaledes?

Lessang. Jeg klager nødig! — og overalt hvor torde jeg klage? alt, hvad jeg lider under, har jeg mig selv at takke! at klage over andre, var ubilligt; og at klage over sig selv, er Daarskab! man skal forandre sig, eller tie! det første kan jeg ikke; nu vel — saa skal jeg det sidste!

Seeland. Kiære Lessang!

Lessang. Jeg har meent det godt, ærligt i Verden, med det heele, og med enhver, jeg har havt at giøre med! og hvad har jeg udrettet? hvor har jeg stiftet Gavn? hvor har jeg fremmet Held? det Gode, jeg vilde have giort, seer jeg ingensteds; den Fortred, jeg mod min Villie har voldt, seer og føler jeg overalt.

Seeland. I dette ufordeelagtige Lys seer ingen Dem, uden De selv!

Lessang. I dette Øieblik gaaer en ulykkelig Mand fra mig i Fortvivlelse, som søgte Redning hos mig, og som jeg kan ikke redde, fordi jeg saa ofte, og fast altid til ingen Nytte har vildet hielpe og redde, at jeg — for ikke at overtræde endnu helligere Pligter — har maattet give mig selv det Ord, at lukke denne aabne Haand, inden den blev aldeles tom.

Seeland. Det er tungt; men det er ikke nu, ikke dette Øieblik, der tales om.

Lessang. Een af mine Venner døer; paa sin Dødseng overgiver han mig sin Søn, et ungt haabefuldt Menneske; jeg gior mig Umage for at bringe ham i Vei, og giver ham en Post i mit Bureau, som Geheimesecretairen vilde have til en Dagdriver af en Neveu, han har, at han, naar han en kort Tid havde figurert der, med et Slags Skin kunde kastes ind et Steds over Hovedet paa gamle og fortiente Mænd. Hr. Geheimesecretairen blev vred over det, hans Hr. Neveu maatte staae tilbage; og min Vens Søn, som — Gud veed, hvorledes — har faaet det at vide, stoler derover saa fast paa, at jeg skal, og maa tage mig af ham, at han forfalder, forsømmer, og bliver aldeles uefterrettelig. At Geheimesecretairen ikke undlader at lade mig føle hver Forseelse og Forsømmelse, det unge Menneskes Efterladenhed er Skyld i, kan De let begribe; dog lad det saa være! men hvad skal jeg giøre ved det unge Menneske, som jeg har givet mit Ord paa, at staae i Faders Sted.

Seeland. Hvad De vilde giøre, om De virkelig var hans Fader! jeg kan begribe, det kan giøre Dem ondt; men det kan ikke saaledes nedbøie Dem. Aarsagen til Deres Lidelser ligger Dem nærmere! Min Søn! din Marianes Fader! din Fader spørger: hvad er det, der bøier dig saa dybt?

Lessang. Ak!

Seeland. Skal jeg gaae tilbage fra dette Hierte, som fra en tillukt Grav?

Lessang. At være en Mand af Ord, var altid min første Bestræbelse; ak! jeg har givet eet Ord, som jeg ikke holder.

Seeland. Hvem gav De det?

Lessang. Min Kone!

Seeland. Gode Søn!

Lessang. Jeg gav hende mit Ord at gisre hende lykkelig — Det kan jeg ikke holde.

Seeland. Elsker De da ikke Deres Kone?

Lessang. O jo! af min heele Siæl!

Seeland. Og hvad skulde da være Skyld hos Dem, at min Datter ikke kunde blive lykkelig?

Lessang. Hun kan ikke elske mig. Min hele Maade at tænke, at føle, at handle, at være til, mine Forhold, mine Forbindelser, alt maa være hende til Byrde. Er mine Aar og mit Udvortes vel skikkede til at holde hende skadesløs for alt det?

Seeland. Kiære Søn!

Lessang. Jeg bad, jeg overtalte hende at elske mig. Hun gav efter; hun haabede maaskee at faae mig anderledes; det kan jeg ikke blive, og hun er ulykkelig.

Seeland. Vi vil forklare os aabenhiertig herom. En god Kone ønsker sin Mand glad; en ung Kone kan ikke finde Behag i den bestandige Alvorlighed, hvormed De gaaer ved hendes Side.

Lessang. Meget sandt.

Seeland. De elsker Deres Kone; hvorfor siger De hende det aldrig?

Lessang. Hvad nytte Ord?

Seeland. De glæde.

Lessang. Alt, hvad jeg gior, glæder hende ikke.

Seeland. De kunde gisre noget, der vilde glæde hende.

Lessang. O hurtig!

Seeland efter en Pause. Lad Julie komme ud af Huset. Lessang seer forundret paa ham. Bekymre Dem mindre om denne Pige! Lessang sukker, og seer ned for sig. Saa er Deres huuslige Lykke giort.

Lessang seer paa ham, og siger smertelig: Er det muligt?

Seeland. Nu!

Lessang. Troer min Kone mig heller ikke?

Seeland. Vil De opfylde min Bøn?

Lessang. Jeg kan ikke.

Seeland. Det er under alle Omstændigheder, som jeg ikke vil udvikle, rigtig nok synderligt.

Lessang. Naar man er mistroisk mod mig mig — ja! men maae man ikke troe mig?

Seeland. Naar en Mand ved en saa ringe Ting kan berolige sin Kone, saa —

Lessang. Det er ingen ringe Ting, De fordrer.

Seeland. Deres Ægtestands Lykke gaaer frem for alt!

Lessang. Og denne Lykke skulde ikke være at naae, med mindre jeg, som en Nedrig, bryder det helligste Løfte?

Seeland. Er der noget helligere end en Mands til hans Kone!

Lessang. Og skulde min Kone faae mere Tillid til min Ordholdenhed, fordi jeg brød et

ældre Ord? skulde hun virkelig beroliges, om jeg for at føie hendes mistænkelige Grille skaffede Julie ud af Huset? om jeg holdt op at sørge for en Pige, jeg fra hendes fierde Aar har opdraget; om jeg forskiød et stakkels ungt Fruentimmer, der sætter sin hele Tillid til mig, skulde det kunde erhverve mig min Kones Agtelse og Kiærlighed?

Seeland. Er Julie Deres Datter?

Lessang. Paa mit Ord, nei!

— Seeland. Elsker De Julie? — deler denne Pige de Følelser, De eene skulde have for Deres Kone?

Lessang. De har saa ofte givet mig det Vidnesbyrd, at jeg var en ærlig Mand, og De kan dog have denne Tvivl om mig?

Seeland. Man er ikke Herre over sine Lidenskaber.

Lessang. Jeg kiender denne magelige Philosophie; men den var aldrig min. Nei! jeg har fra denne Side intet at bebreide mig.

Seeland. Saa aabenbar Deres Kone den Hemmelighed, der hviler over denne Sag?

Lessang. Jeg ønskede, jeg kunde; men jeg kan ikke.

Seeland. Saa maae De kunne begribe Deres Kones Mistanke.

Lessang. Inden vi bleve gifte, vidste min Kone, hvorledes Julie var i mit Huus, og havde intet imod, at hun ikke vidste, hvorfor hun var der saaledes.

Seeland. Farvel! De er en ærlig Mand; jeg ærer Deres Hemmelighed; jeg vilde ønske, min

Datter kunde det samme; men jeg føler det, der er tvertimod. Lessang! jeg er meget ilde tilmode, og kan ikke skiule det for Dem — jeg er bekymret baade for Dem, og for min Datter. — Jeg vil ikke plage Dem med Overhæng, jeg haaber, De vilde handle anderledes, hvis De kunde.

Lessang omfavner ham. Tro mig! jeg er en ulykkelig men ærlig Mand.

Seeland. Det troer jeg; men mit Hierte brister over, at jeg ingen af Eder kan hielpe. — Farvel min Søn!

Lessang staaer længe, og stirrer som forstenet ned paa Jorden, slaaer derpaa Øinene smertelig op, tager et Portrait af sin Barm, skeer paa det, og kysser det. Du vilde forlade dig paa mig.

Fierde Scene.

Onkel Lohnau, Lessang.

Lohnau triner hen til ham, tager hans Haand, og klapper den godmodig. Jeg har noget at sige dig.

Lessang. Hvad er det, gode Onkle!

Lohnau. Ak! det er slet ikke behageligt.

Lessang. Hm!

Lohnau. Men nødvendigt.

Lessang. Hvad er det da?

Lohnau. Vil du vise mig en Godhed?

Lessang. Gierne!

Lohnau. Saa gaae ikke saa tit op til Julie!

Lessang overrasket. Hvorfor det?

Lohnau. Der kan ikke komme noget godt udaf, er jeg bange.

Lessang med Forundring. Onkel!

Lohnau. Det har jeg ogsaa sagt til din Kone.

Lessang seer paa ham, og ryster med Hovedet.

Lohnau seer ned i Jorden Ja! det har jeg sagt til hende — og hun skulde see til, hun fik Julie bort.

Lessang. Hvorfor giorde De det?

Lohnau. Men saa vilde hun have, jeg skulde fortælle dig, hvad jeg havde sagt til hende.

Lessang. Saa!

Lohnau. Og det har jeg nu da ogsaa giort!

Lessang. Det har De.

Lohnau. Men hun var dog aldrig det mindste venlig, da jeg gik fra hende.

Lessang. Det er begribeligt.

Lohnau. Og nu har jeg ikke det Hierte, at slaae mine Øine i Været, og see, hvordan du har taget det op.

Lessang. De føler altsaa, De havde giort bedre i, ikke at sige nogen af os noget?

Lohnau. Jeg troer det snart.

Lessang. Saadan er det gaaet Dem saa tit.

Lohnau. Ak ja!

Lessang. Men De gaaer dog bestandig efter Deres eget Hoved.

Lohnau. Jeg meener det godt.

Lessang. Det veed jeg.

Lohnau. Jeg vilde, at du var lykkeligere, og din Kone med.

Lessang. Vi ere ikke ulykkelige.

Lohnau. Saa! da er det kommet mig saa for. Din Kone er ikke saa venlig mod dig, som mod andre.

Lessang. Derfor er jeg ikke ulykkelig.

Lohnau. Men naar hun nu bestandig bliver fortrædeligere mod dig, og venligere mod andre!

Lessang. Det er maaskee min egen Skyld.

Lohnau. Men Folk snakker saa underlig om hende — de sige....

Lessang. Intet videre! Onkel!

Lohnau. Du forskrækker mig, August!

Lessang. Det havde jeg ogsaa i Sinde. Jeg vil hermed have forskrækket Dem for stedse, saa De ikke siger eet Bogstav mod min Kone, eller jeg gaaer bestandig af Veien for Dem.

Lohnau. Min Gud!

Lessang. Læg vel Mærke til det.

Lohnau. Ja! ja! du er meget vred, August!

Lessang. Mig kan De sige om, hvad De vil, men intet om min Kone.

Lohnau. Jeg vil overalt slet ikke snakke mere, Lessang sukker eller bare med mig selv.

Lessang. Det skulde enhver maaskee gjøre.

Lohnau. Vær ikke vred paa mig!

Lessang gydmodig. Nei!

Lohnau. Der er ikke eet Menneske, der kan udstaae mig uden du! Slaaer du nu ogsaa Haanden af mig....

Lessang rækker ham Haanden. Nu! nu!

Lohnau. Da din salig Moder levede...

Lessang. Det var en lykkelig Tid.

Lohnau. Da var der dog to Mennesker, der omgikkes mig kiærlig.

Lessang lægger begge Hænder paa hans Skuldre. Holder jeg ikke min Moders Siælegave i Ære?

Lohnau. Det gior du, langt meer end jeg er værd. Nu vær nu bare god igien! jeg skal sandelig ikke snakke meere. Jeg stod længe uden for, og rystede, og torde ikke gaae ind. Men det blev høit op paa Dagen, og jeg skulde til mine Edderkopper. Saa maatte jeg da bryde overtvert, og gaae ind. Nu giv mig din Haand. Lessang gior det. Giver Gud mig Lykke med mine Edderkopper, og jeg faaer en stor Silkefabrik af dem, og bliver en riig Mand, saa kan jeg endnu giøre eder alle lykkelige. gaaer.

Lessang eene. Sagtens bringer du af bare Kiærlighed til Fred alting i Ufred; men du er paa din Viis Martyr for din Overbeviisning, ligesom jeg paa min. O! at jeg havde et Legetøi, der efter en giennemstridt Dag giorde mig saa lykkelig, som dine mange Edderkopper, og Spindelvæv giør dig.

Femte Scene.

Lessang, Julie.

Julie. Jeg var bange, De slet ikke kom op til mig i Dag, da De blev saa længe.

Lessang. Der har været nogen hos mig hele Tiden, siden jeg kom hiem; saasnart jeg nu

havde været inde hos min Kone, var jeg kommet op til Julie.

Julie. Ja! jeg kunde ikke bie længer; der var noget, jeg endelig vilde spørge Dem om.

Lessang. Og det var?

Julie. Ja nu jeg skal ud med det, er jeg saa bange, De skal blive vred.

Lessang. Pleier Julie da' at finde mig saa vanskelig?

Julie. Nei! jeg aldrig! sagtens hører jeg nok snakke om Deres Vanskelighed; men jeg mærker ikke til den! ja! saadan er De rigtig nok ikke, som.... holder inde.

Lessang. Som naar? Julie!

Julie. Som da De ikke saa omhyggelig altid kaldte mig Julie, for at slippe for at sige Du!

Lessang. Og har jeg ikke giort Julie begribeligt, at det imellem en voxen Pige og en Mand paa mine Aar ikke mere skikkede sig.

Julie. O! havde Deres gode Caroline levet....

Lessang. Julie!

Julie. ...saa havde det nok skikket sig; men Frue Lessang kan ikke lide mig?

Lessang. Julie!

Julie. Ja! det tænkte jeg nok, at De blev vred', naar jeg sagde det; men De veed, De vil ikke, jeg maae dølge nogen Ting for Dem, og jeg tænker saa tit paa, hvorfor Frue Lessang ikke kan lide mig.

Lessang. Det er noget, du bilder dig ind.

Julie. Nei! det er desværre ingen Indbildning. Det giver hun mig tilkiænde hvert Øieblik, vi er sammen; det lader hun mig føle ved alle Leiligheder.

Lessang. Din Forfængelighed fordrer maaskee for meget af hende.

Julie. Jeg forlanger ikke andet af hende, end at hun skal lade mit ærlige Hierte vederfares Ret.

Lessang. Det gior hun.

Julie. Nei! hun er kold og fremmed imod mig; hun værdiger aldrig enten at see, eller snakke til mig, og saa lader hun altid falde saadanne underlige Ord, ligesom i Almindelighed; men jeg mærker dog nok, de skal giælde mig.

Lessang. Indbildninger.

Julie. O nei! jeg forstaaer hende nok for saa vidt; som før, ved Thebordet, efter De var gaaet, og der var ingen uden hun, og Onkel, og jeg, da sad hun, og slog om sig med: unge Piger, som bilde sig ind at have Elskere, og som skulde være forsigtige.

Lessang. Saa? med en Spænding, som han forgiæves gior sig Umage at dølge.

Julie. Seer De! det frapperer Dem selv. Men nu er jeg faldet paa....

Lessang. Nu!

Julie. Ja! jeg veed ikke, om jeg tør sige det?

Lessang i piinlig Forventning. Julie!

Julie. Ja! jeg blev ogsaa saa bange, det første jeg skulde sige det til mig selv.

Lessang. Hvilket!

Julie. Jeg er bange, Frue Lessangs Advarseler har noget at betyde?

Lessang. Og hvad kunde de da betyde! har da Julie nogen Elsker?

Julie. Elsker? o nei! han elsker mig slet ikke! slet ikke!

Lessang endnu mere spændt. Men Julie!

Julie. Ja seer De, jo mere jeg tænkte paa, hvad Frue Lessang havde sagt, jo mere blev jeg bange, hun havde ret, og at jeg elskede ham?

Lessang. Og hvem da?

Julie. Saa De dog ingen Ting har mærket; Cousin Maring.

Lessang noget lettere. Maring?

Julie. Ja! og det er vist det, Frue Lessang er saa vred paa mig for.

Lessang. Tvertimod! Jeg tør staae dig inde for, at hun ligesaalidt er faldet paa det, som jeg, at du giør hende en Fornøielse, naar du betroer hende det, og raadfører dig med hende.

Julie. Nei! det tør jeg ikke.

Lessang. Og hvorfor?

Julie. Nei for saa maa hun ellers have noget imod mig, og saa er jeg bange, jeg veed, hvad det er?

Lessang atter spændt. Nu?

Julie. Jeg siger det nødig.

Lessang. Til mig?

Julie. Heele Verden seer mig jo over Skuldrene, fordi jeg ikke veed, hvo min Fader er.

Lessang. Det giør min Kone ikke.

Julie. Og hvad kunde hun da ellers have imod mig?

Lessang. Det sikkert ikke.

Julie. Og naar hun nu fik at vide, at jeg torde tænke paa Deres Fætter! Men naar faaer jeg dog at vide, hvem min Fader er?

Lessang. Maaskee snart!

Julie. Altsaa maaskee ogsaa ikke saa snart! o det er sørgeligt. Mange Gange, naar jeg er imellem mine Jævnlige, og vi synge, eller spøge, og er ret glade, kommer det mig for, som jeg ikke har Lov til at synge, og lee saa høit, og være saa glad, som de andre; og saa kan jeg stiæle mig hen i en Krog, eller i et Vindue, og græde, og var i Stand til at raabe ud i den vide Verden: Fader! Fader! du gior ikke ret imod mig.

Lessang. Det er for din egen Lykkes Skyld, din gode Faber tover.

Julie. O! det hører jeg saa gierne, naar De kalder ham min gode Fader. Ja! god maae han være, siden han har en Ven i Dem. Mange mange Gange har jeg grædt over, at De ikke var min Fader; og — saa til andre Tider, naar De har snakket godt med mig om ham, og sagt mig, han var en god Mand, og holdt af mig, og vilde mit Vel, saa kan jeg sidde heele Timer, og tænke paa ham, og forestille mig, saa stor kan han være! og saadan kan han see ud, og saadan snakker han! og saadan vil han engang kalde: min gode Julie! saa banker mit Hierte, og jeg græder, og raaber høit: min Fader! min gode Fader! og strækker mine Arme ud i den tomme vide Luft, og

græder saa bitterlig over, at ingen svarer: min Datter!

Lessang. Giv dig tilfreds; du skal lære at kiende ham; men nu — i Henseende til Maring!

Julie. O! jeg vilde ikke for alting i Verden, han skulde mærke noget til det, jeg har sagt Dem.

Lessang. Deri har du ret!

Julie. Og De siger ham dog heller ikke noget?

Lessang. Det kan du forlade dig paa.

Julie. Det er godt, det er godt; for saa tør jeg dog snakke med ham, og tør see op paa ham; det vil jeg saa gierne!

Lessang. Pige! Pige!

Julie. Han har saadanne gode venlige Øine, at jeg altid bliver saa vel tilmode, naar jeg har seet noget paa dem.

Lessang. Men gode Julie! da du veed, han ikke elsker dig.

Julie. Nei! det gior han tilforladelig ikke, han gior sig altid lystig over mig; men det tager jeg ham ikke ilde op, fordi jeg holder af ham, og fordi det klæder ham saa godt, at være munter; og da han ikke veed af det, gior det ham jo ingen Fortræd, jeg holder af ham.

Maring uden for. Jeg kommer strax!

Julie forskrækket. O Gud! det er hans Stemme. Han vil kunde see paa mig alt, hvad jeg har snakket med Dem. Nei! i dette Øieblik kan jeg umulig see paa ham! hun gaaer hurtig til Døren.

Nu troer jeg endogsaa, han kommer fra den Side.
Hun bliver staaende inden for Døren, og neier med nedslagne Øine for Maring, i det han træder ind.

Siette Scene.

De Forrige, Maring.

Maring. Nu, Fætter, Deres Commission bliver Julie vaer. De der! lille Skielmsmester!

Julie. Tienerinde, Hr. Maring! løber hurtig bort.

Maring. Men bedste Fætter! hvad har De havt for med den Smaa. Hendes Kinder blussede som Ild, hun slog Øinene ned, og neiede for mig, som en Confirmant.

Lessang. En anden Gang om det.

Maring. Fætter! Fætter! med foldede Hænder, omt. Hvor er din Smerte! peger leende paa Lessangs Hierte. Dybt i dit Hierte! med Veemod. Hvad gior dig sund? peger leende til den Dør, Julie gik ud af. Hiin Rosenmund! træder for ham med nedslagne Arme. Modtager du?

Lessang. Menneske! du veed ikke, hvor lykkelig du er.

Maring. Har jeg kanskee vundet den store Gevinst!

Lessang. Maaskee den bedste! — dog hvem kan man raade, at vove sig i det Lotterie, hvor Gevinsterne selv saa ofte er Tab.

Maring. Allerbedste Fætter! det kan gierne være herlige Ting, De siger der; men jeg forstaaer ikke mere af det, end det var arabisk.

Lessang bryder af. Nu da — du har forrettet min Commission?

Maring. Ja! og kiøbt et Hovedtøi! — ja see det selv! jeg har sat Æsken inde i Deres Bibliothek bag ved Encyclopædien. Min smukke Cousine vil rose min Smag. Men — De vil dog bringe Deres Kone det selv?

Lessang. Formodenlig! Tak for din Ulejlighed. — Hør, du maae ikke fiase saa meget med Julie.

Maring. Har hun forklaget mig?

Lessang. Nei! men hvad nytter den Fiasen.

Maring. Den morer.

Lessang. Det er Julie for god til.

Maring. Hun! hun er kiøn; men forresten hverken god eller ond. Hun er ingen Ting. Hun elsker ikke; jeg elsker ikke. Vore muntre Samtaler giøre altsaa ingen Fortræd.

Lessang klapper ham paa Skulderen. Det kan man ikke vide.

Maring. Jeg kiænder to Mænd, hvis alvorlige Samtaler giøre hende mere Fortræd; og det er Dem og Wallnau!

Lessang sukker. Du har Uret.

Maring. I det mindste var jeg i Deres Sted, vilde jeg frabede mig Hr. Appellationsraadens overordenlige Omsorg for Alting her.

Lessang noget forlegen. Hans Omsorg for Julie, som han har seet voxe op —

Maring indfaldende. Og for Deres Kone!

Lessang. Wallnau er den eeneste, det nu og da lykkes at fordrive, eller formilde min Kones

onde Lune; det er jeg ham usigelig forbunden for; og det vilde jeg ogsaa være dig, hvis du giorde dig al mulig Umage for at muntre hende. gaaer hurtig bort.

Maring eene. Hvad det koster det Par Ægtefolk, at naae et fornøiet Øieblik! Men hvad Formular ere de ogsaa viede efter? sætter Armene i Siden, seer efter Lessang, og begynder med comisk Gravitet. Mariane Seeland! vil du giøre nærværende August Lessang Livet surt, hvor du bedst veed, og kan? "Ja!" August Lessang! vil du give nærværende Mariane Seeland Lune, Lyst, og Liv til evig Arv og Eiendom? "Ja!" Derfor har man rigtig nok givet ham Titelen — Ægtemand! En gandske vakker Titel! dersom den ikke betalte saadan en forbandet Rangskat. vil gaae.

Syvende Scene.

Maring, Wallnau.

Wallnau træder ikke uvenlig, men meget bestemt hen til ham. Det er mig kiært at træffe Dem, Hr. Maring.

Maring. Træffe mig! nu! De gaaer jo lige løs paa mig!

Wallnau. Vil De tillade mig, som Ven af Huset, en aabenhiertig Anmærkning?

Maring. Det klinger allerede mildere! Nu da?

Wallnau. Deres gode Lune, deres Overgivenhed skaaner ingen, det er ikke ret.

Maring. Andre Menneskers Ærgerlighed har heller ikke skaant mig.

Wallnau. Jeg er meget langt fra at vilde tiltage mig at give Dem Raad; men De vil ikke tage mig den Bøn ilde op, at De herefter vil gisre noget Valg mellem dem, De gisr til Gienstand for Deres Spsg.

Maring. For Exempel!

Wallnau. De omgaaes tit forunderlig med den lille Julie.

Maring leer. Ei! den snorrige Tøs svarer saa vakkert.

Wallnau alvorlig. De er Skyld i, at Julie i Gaar i Selskabet ved sin troskyldige Aabenhiertighed blev til Latter. Jeg leed ved det, da jeg interesserer mig for Pigen, der virkelig er overmaade brav.

Maring. O ja! drillende. Og overmaade smuk!

Wallnau. Gisr De Fordringer paa Julies Godhed og Smukhed?

Maring. Jeg gisr ikke Fordring paa nogen Ting i Verden. hurtig og høflig.

Wallnau. Saa vær ærlig, og gisr i det mindste ikke Pigen Fortræd.

Maring. Jeg vil ingen gisre Fortræd; men jeg morer mig gierne. leer.

Wallnau levende. Her frabeder jeg mig Deres Morskab.

Maring med store Øine. Saa?

Wallnau fatter. De krænker min Ven dermed.

Maring. Er De ogsaa forlibt i Julie?

Wallnau. Hr. Maring!

Maring. Nu Hr. Appellationsraad! det er mig ogsaa kiært, jeg træffer Dem.

Wallnau spændt. Hvorfor?

Maring. Som Ven af Huset maae De tillade mig en aabenhiertig Anmærkning.

Wallnau. Ret gierne! til Sagen!

Maring. Saa ufortøvet, som mueligt. Deres Alvorlighed er meget skadeligere, end min gode Lune, og mere tvetydig end min Overgivenhed. Giør De ikke Frue Lessang og Julie længere til Gienstand for Deres særdeles Alvorlighed. Derved krænker De min Fætter.

Wallnau. Karl!

Maring. Nu ja! det er jeg, og det er en Ærestitel, det altid har lagt mig paa Hierte, at holde i Hævd. Veed min redelige Fætter ikke, hvorledes han er faren med Dem, saa veed jeg det desbedre. Hvordan De har det med mig, kan De vel efter denne Samtale ikke tvivle paa. Skulde det imidlertid være Dem om en videre Forklaring at giøre, veed De, hvor jeg er at finde.

gaaer.

Wallnau seer efter ham. Er Menneskет fra sin Forstand? tænker nogle Øieblik efter. Tingene her i Huset maae paa en anden Fod. Ærlige Lessang! — hvad det saa skal koste mig, maae det have Ende.

Ottende Scene.

Wallnau, Frue Lessang.

Frue Lessang. Jeg saae Dem gaae her ind til vores. Vil De ikke see til mig i Dag?

Wallnau. Jeg var i Færd med....

Frue Lessang. De var ikke hos os i Gaar. De maae ikke vide, hvor kiærkommen De er, og hvormeget De savnes, naar De bliver borte.

Wallnau. Vær vis paa, det er hverken Ligegyldighed eller Uskiønsomhed, naar jeg ikke kommer, saa tit som jeg pleiede, og vilde.

Frue Lessang levende. O jeg veed nok, De har i Gaar igien havt slemme Timer hiemme.

Wallnau. Som sædvanlig! men hvor veed De allerede det?

Frue Lessang. Af den gamle Onkel! De veed nok, han har altid Nyt at løbe med fra een til en anden.

Wallnau. Stakkels eenfoldige Mand! det er for at giøre sig liidt.

Frue Lessang. De kan aldrig troe, hvormegen Fortred han giør mellem mig og Lessang.

Wallnau. Troe ikke det! De kan forlade Dem til, han siger aldrig Deres Mand noget om Dem.

Frue Lessang. Hvor kan De være saa sikker paa det?

Wallnau. Da jeg er sikker paa, min Ven aldrig vilde tillade det.

Frue Lessang. Jeg kiænder min og Lessangs Ven paa denne Forsikkring. Men den gamle Sladderhank maa bort.

Wallnau. Det vil giøre Deres Mand ondt, at han ikke kan føie Dem heri.

Frue Lessang. Han maae; det kan ikke være andet.

Wallnau. Det staaer til Dem at giøre det ufornødent; hør ligesaa lidt efter, hvad den Stakkel i sin Eenfoldighed kunde vilde fortælle Dem om Lessang, som, jeg er vis paa, Lessang hører efter hvis han vilde komme med noget om Dem; og saa kan han gierne blive.

Frue Lessang. Det hielper ikke, han maa af Huset, og — een Person til.

Wallnau. Julie!

Frue Lessang. Saa De ogsaa indseer, det er nødvendigt.

Wallnau. Ja! skiøndt af gandske andre Grunde end De; jeg er kommet at tale med Lessang om det.

Frue Lessang. Er De! der gienkiænder jeg atter min og Lessangs Ven! O Wallnau! var ikke De....

Wallnau. Den Tillid, min Ven og hans Kone har til mig, skal altid være min Stolthed; jeg skal stræbe at fortiene den. Jeg skal tale med min Ven, og see at bringe Deres Lykke og Rolighed tilbage.

Frue Lessang. Haaber De endnu paa den?

Wallnau. Her maa skee en Forandring; Julie maae herfra. Byen misforstaaer, miskiæn-

der os alle; Glædder og Ondskab er i Bevægelse og os maaskee nærmere, end vi troe; her maa handles; De og min Ven maa være lykkelig, hvad det saa skal koste.

Frue Lessang. Hvad siger De? hvad det saa skal koste?

Wallnau. Vær ubekymret! Dem kan det ikke koste andet, end at De selv vil være lykkelig, at De overlader Dem til den Mildsommenhed, den Billighed, den Ømhed, der er Dem saa naturlig.

Frue Lessang. Mig ikke! hvem da? Dem?

Wallnau. Mig koster intet, der kan giøre min Ven og hans Kone lykkelige.

Frue Lessang. Wallnau!

Wallnau. Viis mig den Tillid, De har forsikkret mig! spørg mig om intet! men vær overbeviist, at alt, hvad jeg giør, er til Deres, min Vens, Julies, vores alles Lykke.

Frue Lessang. Wallnau! hvad De giør, saa glem ikke, at den stakkels Mariane ingen Ven paa Jorden har uden Dem. gaaer hurtig bort.

Niende Scene.

Wallnau eene, siden Lessang.

Wallnau eene. Hvad var det? skulde Maring have Ret? skulde hendes Misforstaaelse med hendes Mand, hendes Tillid til mig have fremlokket en Følelse, hun ligesaa lidt har formodet, som jeg? Det være som det vil. Her er ikke Tid

at undersøge, her maae handles! nok for mig, at det siges, og er muligt. Jeg maa herfra; Julie maa herfra! ogsaa hun er i Fare! hendes Rygte — maaskee — hvo veed — maaskee hendes Hierte! hun maa herfra! Lessang, min første Ungdoms Ven, mit Hiertes Fortrolige, min Trøst i sorrigfulde Timer, dig skal jeg da løsrive mig fra! — Du vil miskiænde mig! jeg skal sønderrive dit Hierte, og du seer ikke, hvor mit bløder.... Men Pligt og Ære vil! hvad end Følgen bliver, det maa skee! jeg maa!

Lessang kommer til. See der, Wallnau! velkommen! du kommer ret i en lykkelig Time!

Wallnau. Gud give det!

Lessang. Det gior du jo altid; her i Huset har vi aldrig et godt Øieblik, uden dem, vi skylde dig; du er den eeneste, det endnu undertiden lykkes at bortmane min Kones onde Lune.

Wallnau. Lessang! du maae herefter giøre det selv; du kan, naar du vil. Din Frygt, din ulykkalige Mistro til dig selv er din Sygdom.

Lessang. Min Menneskekundskab er min Sygdom, siden jeg da skal være syg. Dog — til Sagen! kan du forestille dig, at min Kone har sat sig i Hovedet, jeg er forelsket i Julie.

Wallnan. Jeg har længe havt Aarsag at frygte, det kunde saa være. Nu er altsaa Raaden til mig at handle. Julie maa ud af dit Huus!

Lessang efter en Pause. Aldrig!

Wallnau. O at jeg skulde anmode dig om, at modtage min ulykkelige Datter! og med hende

paabyrde dig den Hemmelighed, mit Faderhierte, og en vanskelig udlevet Moders Fordomme paalagde mig.

Lessang. Det sømmer en Ven vel, at sørge for sin Vens Datter.

Wallnau. Din Godhed forledte mig til at modtage et Tilbud, der nu koster dig din Huusfred. Men du skal ikke opoffre dig længere; Julie skal herfra.

Lessang. Hvorhen?

Wallnau. Ligemeget!

Lessang. Hvor hun saa kommer hen, kan du ikke see hende, uden at vække den Mistanke, hun maae være Din Datter, eller maaskee endnu noget værre.

Wallnau. Og bliver hun her, skaaner da Mistanken dig? nei alt for længe har jeg taalt, at din Ædelmodighed opoffrede sig selv.

Lessang. Vil du da nedbryde det Gode, min afdøde Kone og jeg har stræbt at virke til denne Piges Dannelse?

Wallnau. Jeg vil [illegible]e dig lykkelig.

Lessang. Sytten Aar har du bevaret denne Hemmelighed, for ikke at opbringe en gammel fordomsfuld Moder, ikke at forgifte hendes sidste Øieblikke, ikke at berøve din Datter hendes Efterladenskab, som er Julies eeneste Tilstød, ifald du skulde dø fra hende; og nu, nu da Øieblikket er forhaanden, at din Tvang skal faae Ende og Løn, da din Moder gaaer paa Gravsens Bredde....

Wallnau. Ligemeget! jeg maae offenlig erkiænde min Datter.

Lessang. I samme Øieblik giør din Moder dig arveløs.

Wallnau. Lad saa være! Julie blive lykkelig uden denne Arv. Jeg har giort og lidt nok for at skaffe hende den, jeg kan ikke længer.

Lessang. Men din gamle Moder! Aldrig vil hun tilgive Julie sin Fødsel! aldrig og din hemmelige Forbindelse og din Taushed! Wallnau! lad ikke eet overilet Øieblik omstøde, hvad du i 17 Aar har erkiændt for Ret og Pligt! skal Julie lide for din Svaghed og din Moders Fordomme? og efter at have æret disse saa længe, vil du trodse, saare dem i det Øieblik, da hun er færdig at gaae roelig i sin Grav? Har du da ingen Pligter mere mod hende?

Wallnau. Men har jeg ingen mod dig? skylder jeg min Moders Fordomme mere end din ædelmodige Trofasthed? kan jeg dynge Følgerne af mine Svagheder paa dig? Hvor tit er du ikke for dette Barns Skyld blevet miskiændt?

Lessang. Saa er jeg her kiændt. omfavner ham.

Wallnau. Din Kone har første Rettighed til at kiende dig i alt dit Værd.

Lessang. Skal jeg da derfor overtræde Venskabs hellige Rettigheder?

Wallnau. Mistanke er et Onde, som voxer med hver Dag.

Lessang. Mine Handlinger frygte ingen Mistanke, de ere aabne og ligefrem; de udholde enhver Prøve.

Wallnau. Paa en Hemmelighed som denne maae enhver Prøve forulykkes; du bliver aldrig

lykkelig, saa længe der er nogen Hemmelighed dig og din Kone imellem.

Lessang. Er der da intet, der hos min Kone kan tale for mig og mit Hierte? intet der kan giøre hende en trofast Mands eeneste Hemmelighed ærværdig?

Wallnau. Aabenbar din Kone vort Forhold, saa kan maaskee Julie blive her.

Lessang. En Hemmelighed bestaaer ikke vel hos tre.

Wallnau. Men...

Lessang. Have vi ikke givet hinanden det hellige Ord, ikke at betroe nogen denne Hemmelighed

Wallnau. Jeg fritager dig for dit.

Lessang. Derfor ophæves det ikke! desuden! min afdøde Caroline levede med mig uden at tænke noget ondt derom, døde uden at fordre eller faae nogen Oplysning; skal jeg giælde mindre i min nærværende Kones Øine? skal hun aftrodse, eller aftvinge mig, hvad Caroline aldrig fordrede.

Wallnau. Ak!

Lessang. Og overalt! kan min Kone nære saa uværdig en Mistanke, helbredes den da, fordi Julie kommer til at hedde din Datter? er hendes Mistænksomhed bortryddet med den eene Mistanke?

Wallnau. Kiære Lessang!

Lessang. Kiærlighedens Mistanke er om og blid; min Kones er.... Wallnau! maaskee er det hende ikke ukiært at have Paaskud til at besmykke sin Ligegyldighed mod mig.

Wallnau. Du er sindrig til at plage dig selv.

Lessang. Kiærlighed kan jeg ikke forlange, Mistanke fortiener jeg ikke, Venskab være min Trøst.

Wallnau. Din Trøst! og det kostede dig din huuslige Lykke, din Ægtestands Fred! Nei Lessang! det maa blive anderledes; det skylder du Venskab, det skylder du mig. Din Kone maa ud af sin Vildfarelse; maa vide, hvo Julie er.

Lessang. Vel! naar saa skal være, saa gaae du til hende; vær du hende Borgen for mig, giv hende Tro til mit Hierte.

Wallngu. O Gud!

Lessang. Dig agter hun; du kan, eller ingen! Lær hende at agte min Overbevisning.

Wallnau. Kiære, gode Lessang! det maae du selv; det var aldrig godt, og nu er det aldeles upassende, at jeg er Mellemmand mellem dig og din Kone.

Lessang. Wallnau!

Wallnau. Det er med tungt Hierte, jeg træder til Side; mit Hierte kan aldrig rive sig fra Eder; men som vi leve hidtil, kan vi ikke længere blive ved.

Lessang. Og hvorfor?

Wallnau. Spørg mig ikke. Fem og tyve Venskabsaar maae være dig Vidner, at, naar jeg giør det Skridt, er jeg nød dertil.

Lessang. Wallnau! jeg kan ikke undvære dig.

Wallnau. Hvo af os taber meest? dog! lad os ikke giøre hinanden blødhiertige. Det maa saa være.

Lessang. Maa det?

Wallnau. Det maa.

Lessang. Og jeg skal ikke vide, hvorfor?

Wallnau. Jeg har bedet dig, ikke at spørge mig.

Lessang. Godt! vi have aldrig bedet hinanden om noget forgiæves. Men nu opfylder du ogsaa mig en Bøn!

Wallnau. Hvad forlanger du?

Lessang. Jeg har lovet dig ikke at spørge om den grusomme Nødvendighed, der skiller to 25 aarige Venner; men maaskee har du ikke ret undersøgt den selv. Betænk dig til i Morgen. Midlertid vil jeg tale til min Kone om Julie.

Wallnau. Giør det!

Lessang. Er du saa endnu i Morgen overbeviist om, at det maa saa være, nu! saa træk dig tilbage, tag din Datter med dig; jeg skal ikke spørge, ikke klage; jeg skal ære den grusomme Nødvendighed, der tvang min Ungdoms Ven at røve mig mine Dages sidste Trøst.

Wallnau. Lessang! bebreid mig intet. Tro, jeg lider nok ved denne Skilsmisse.

Lessang. Nu da, lev vel! — til vi sees igien!

Wallnau. I Morgen, Lessang.

Lessang. Og naar vi i Morgen saaledes give hinanden Haanden til Afskeed, til vi sees igien! naar? hvor?

Wallnau. I en bedre Verden!

Lessang. } Nu da! til vi sees igien!
Wallnau. }

Ende paa første Act.

Anden Act.

Første Scene.

Frue Lessang, Maring.

Frue Lessang. Det er mig kiært, jeg saa lige møder Dem.

Maring. Det er naturligviis mig ogsaa altid kiært at møde min smukke Cousine. Forresten spiller al Verden det lykkelige Møde med mig i Dag.

Frue Lessang. Hvorledes det?

Maring. Det er endnu ingen Time siden, at en vis Hr. Appellationsraad Wallnau paa dette selv samme Sted sagde omtrent det selv samme til mig.

Frue Lessang. Saa! jeg synes ellers ikke, han pleier at være saa meget for det Møde.

Maring. Aah nei! her er sagtens i det mindste et Par Mennesker i Huset, han heller møder.

Frue Lessang. Min Mand, mener De, og....

Maring. Nei! Deres Mand meente jeg just ikke; en charmant Kone og en vakker Pige, meente jeg; og jeg kan just heller ikke sige, jeg saa stort fortænker ham i, han heller vil møde dem, end en ung Plumprian, som mig, der er uhøflig nok til at sige, hvad han meener.

Frue Lessang. Som det lader, var altsaa deres Samtale ikke behagelig.

Maring. Som man tager det til; mig, kan jeg ikke sige, den behagede saa ilde; og ham....

Frue Lessang. Og ham?

Maring. Er jeg bange, den følgende endnu mindre vil behage.

Frue Lessang. Det skulde dog vel aldrig været Dem, Wallnau kom fra, da han sagde mig, at Sladder og Ondskab var os maaskee nærmere, end vi troede.

Maring. Meget mueligt; jeg har i det mindste før giort den Erfaring, at Ondskab er det samme, som Sandhed, man ikke gider høre, og Sladder, som, hvad man ikke kan svare paa. Men over det dumme Møde med ham komme vi reent fra det lykkelige Møde med Dem. Tør jeg faae at vide, hvorfor det var min smukke Cousine kiært at møde min Ringhed?

Frue Lessang. Jeg skulde egentlig takke Dem.

Maring. Mig, og hvorfor?

Frue Lessang. Den langvarige Hemmelighed er da for Dagen; min Mand har for lidt siden havt den Godhed at sende mig et kostbart Hovedtøi.

Maring. Det har han giort ilde i; det skulde han have bragt Dem selv. Men tor jeg spørge, hvor De kommer til at takke mig for det?

Frue Lessang. Jeg veed, De har havt Commissionen; og jeg smiggrer mig med, De ogsaa har havt Ideen.

Maring. Saa! det er et gandske nyt Slags Smigger, som jeg ikke veed, om jeg skal finde mig smiggret ved.

Frue Lessang. Alvorlig! det skulde gisre mig ondt, om min Mand selv skulde anse mig for et saadant Barn, at han med Stads og Dukketoi kunde holde mig skadesløs.

Maring. Ah! saa! nu forstaaer jeg det; jeg skal have Tak, for det min Fætter kan faae Utak. Men min smukke Cousine!...

Frue Lessang. Men min smukke Cousin! det skal have Ende; jeg er keed af at være Bysnak.

Maring. Nei! De er ikke.

Frue Lessang. Hvorledes?

Maring. For saa maatte De være keed af at være saa smuk; en smuk Kone er altid Bysnak.

Frue Lessang. O ja! især naar hun har saadanne smukke Herrer om sig.

Maring. Som mig, Frue Cousine! i Sandhed! jeg troer endnu aldrig nogen har nævnet os to i eet Aandedræt. Nei! Frue Cousine! nei saa forsængelig er jeg ikke. Jeg ærer Ancienneteten.

Frue Lessang. Ancien...

Maring. ...neteten, smukke Cousine! Deres ældre Venner.

Frue Lessang. Hr. Maring, De vilde gjøre vel i at forklare Dem noget tydeligere.

Maring. Med Fornsielse! min naadige Cousine! kun ikke for Dem.

Frue Lessang. Og for hvem da?

Maring. For den, der har Ret til at fordre denne Forklaring.

Frue Lessang. Og De! hvad Ret har De til at blande Dem i vore Anliggender?

Maring. Den Ret, der tilkommer en ærlig Ven af Deres Mand, af min Fætter?

Frue Lessang. De gjør vel i, at erindre mig i dette Øieblik, at De er en Fætter af min Mand.

Maring. Og en Ven af ham og Dem, Cousine!

Frue Lessang. O! en Ven af mig vilde ikke styrke min Mand i at behandle mig som et Barn, at sende mig Stads og Piank, som, jeg veed, han foragter, medens....

Maring. Medens?

Frue Lessang. Hvorfor forærer han aldrig sin Julie sligt?

Maring. Det er, synes mig, en Udmærkelse, De ikke maatte kunde have noget imod.

Frue Lessang. En Udmærkelse! o ja! at han anseer mig for et Barn, en Flane, en Modegaas, som sætter Priis paa, hvad hans Julie, den Pige, han har dannet efter sin Aand og sit Hierte, er ophøiet over.

Maring. Julie er et Barn, som skal blive ved sin Barnefrisur og sin Barnekiole, og...

Frue Lessang. O det Barn er et stort Væsen baade i Deres Fætters og Deres Øine.

Maring. De glemmer en tredie, i hvis Øine, jeg nok troer, hun er mere, end i begge vi andres.

Frue Lessang. Saa! og det var?

Maring. En meget bestemt, heftig og tillige følsom, men derhos overmaade hemmelighedsfuld Herre, Deres Ven, Hr. Appellationsraad Wallnau.

Frue Lessang. De behager at spøge.

Maring. Jeg! nei! ligesaalidt, som han behagede at spøge, da han for ikke ret længe siden her paa dette selvsamme Sted røg i mig, og forbød mig at fiase med Julie, og det med et Ansigt, et Par Øine, en Øvrighed....

Frue Lessang i Tanker. Wallnau?

Maring. Wallnau! — og det forsikrer jeg Dem, med sand Elskerintolerance, med saamegen Uartighed, at vi maaskee endnu kommer til at giøre hinanden et Par blanke Reprocher under aaben Himmel i den Anledning.

Frue Lessang. Min Gud! De vil dog vel aldrig.... Maring!

Maring. Smukke Cousine! min inderligste Tak for den ømme Bekymring, De bærer for mit unge Liv. De tillader mig dog at tage det for min Regning?

Frue Lessang. Sikkerlig vilde jeg i saa Tilfælde ogsaa være bekymret for Dem; men Wallnau, han er min Mands Ven, og....

Maring. Og Deres; ja, men ikke min, og....

Frue Lessang. Men betænker De, hvad vort Huus vilde komme til at lide, naar...

Maring. Jaja! da skal jeg i det mindste ærgre ham, saa han skal ikke lystes ved, han gaa sig i Kast med mig; jeg skal lige for hans Øine gisre Cour til Julie; jeg skal narres med ham, saa han skal briste af Harme.

Frue Lessang. Det kan ikke skade.

Maring. Skade; nei tvertimod; det vil have sin gode Nytte.

Frue Lessang. Saa blive begge de gode Herrer satte i Forlegenhed.

Maring. Demaskerede blive de; og saa...

Frue Lessang. Saa maae de behandles, som de fortiene.

Maring. Rigtig! altsaa — han kysser hendes Haand. Fred og Forbund! offensiv og defensiv! for evig! — det er at sige, til det holder op at være vor Interesse; dog bie! har jeg forstaaet ret; begge Mand vil De...

Frue Lessang. Min Mand forlegen.

Maring. Det lader sig forklare; han staaer under Deres Departement. Men Wallman! han har sit Huusfors hiemme i sin gamle Moder, som vil have Regnskab for hvert Skridt, han gaaer; han hiemvises til sit rette Værneting; hvad kommer han os ved.

Frue Lessang. Det er saa; midlertid ærgrer det mig, at satte forstandige Mænd saaledes forgabe sig i et Barn, da...

Maring. Da — de — dog — bryder jeg af. dist-viser det en fordærvet Smag; og fortiener altsaa at revses; midlertid det overlader jeg til Dem. Underdanige Tiener! smukke Cousine! Fred og Forbund for evig!

Anden Scene.

Frue Lessang eene.

Hvad vilde den Galning sige? Dog ligemeget! uden Tvivl var det ham, Wallnau vilde advare mig for; .... men naar de ere Uvenner, Uvenner over Julie!... skulde virkelig Wallnau... skal denne Julie giøre mig hele Huset forstyrret? Hun maa bort. Frue Lessang sætter sig tankefuld ned.

Tredie Scene.

Lessang, Frue Lessang.

Lessang. Aarsagen til denne tankefulde Stilling er jeg.

Frue Lessang. Tildeels.

Lessang. Din Fader har talt til mig derom.

Frue Lessang. Og du føler da endelig noget derved?

Lessang. Jeg er kommet for at tale med dig derom, og see, om jeg kan beroelige dig.

Frue Lessang. Dertil maa der meer end Ord.

Lessang. Din Fader har sagt mig, at Julie foruroligede dig.

Frue Lessang. Det har jeg ikke bedet ham om. Havde du elsket mig, havde du ikke behøvet at høre det af ham.

Lessang. Ogsaa min gamle Onkel har bedet mig, jeg vilde være betænkt paa at skaffe hende heraf Huset.

Frue Lessang. Du kan da selv see, hvor fornødent det maa være, naar endogsaa han kan begribe det.

Lessang. Jeg haaber, at naar du har hørt mig, skal du ikke mere finde det fornødent.

Frue Lessang. Du bedrager dig; naar du ikke kan sige mig, at Julie skal herfra, udbeder jeg mig det af dig, som den eeneste Godhed, at du slet ikke taler til mig om hende.

Lessang. Mariane! da Julie var fire Aar gammel, tog jeg hende i mit Huus, som mit eget Barn; jeg gav mit Ord paa, ikke at forlade hende, og ikke aabenbare noget Menneske, hvorfor hun var i mit Huus; min afdøde Caroline ærede min Hemmelighed, og spurgde mig aldrig.

Frue Lessang. Har jeg spurgt?

Lessang. Nei! men ved alle Leiligheder lader du mig føle og forstaae, du er urolig over Julie. Det giorde Caroline ikke.

Frue Lessang. Formodenlig elskede du hende saa høit, at hun let kunde være rolig, især da Julie den Tid var et Barn.

Lessang. Du skulde heller sige: formodenlig elskede . . . dog! din Bitterhed skal ikke giøre

mig bitter. Jeg kom for at forklare mig med dig i Henseende til Julie. Du vil ikke høre mig?

Frue Lessang. Jeg vil intet høre, naar du ikke kan love mig, at hun og den gamle Sladderhank skal komme af Huset.

Lessang. Det er min Moders Broder.

Frue Lessang. Han er mig utaalelig, uudholdelig, fuldkommen modbydelig.

Lessang. Han er allerede gammel; hvorlænge kan det vare med ham? jeg beder indstændig.

Frue Lessang. Har du din og min huuslige Roelighed kiær, saa frie os fra en aabenmundet Oppasser, der render med hvert Ord og hvert Skridt, her siges, og gjøres.

Lessang. Og hvad gior da enten du eller jeg, som ikke enhver gierne maa baade høre og see? —

Frue Lessang. Nei! nei! giv ham, hvad du vil, saa meget du vil; men ud af Huset med ham.

Lessang. Kiære Kone! det kan jeg ikke; jeg har ved min elskede Moders, hans afdøde Søsters Dødseng tilsvoret ham min Kiærlighed og min Pleie, givet ham mit Ord paa, han skulde bestandig leve hos mig.

Frue Lessang. Ethvert Ord er dig helligt, og i Minde, kun ikke...

Lessang. Kone! det er et skrækkeligt Ord, det, du der er paa Veie at sige; dobbelt skrækkeligt, fordi jeg i mangt et sorgfuldt Øieblik, naar jeg seer din evindelige Misfornøielse, maae være fristet til at sige mig det selv. Jeg har givet dig

det Ord, at elske dig, elske dig af mit inderste Hierte; det Ord — det tor jeg med inderlig Selvbevidsthed sige — har jeg ikke brudt, og skal jeg aldrig bryde. Men jeg har givet dig det Ord, at gisre dig lykkelig, og der seer jeg desværre, at jeg — som ved saa mangen anden Leilighed — har troet jeg kunde, hvad jeg ønskede.

Frue Lessang. Manden kan, hvad han vil, siger Wallnau.

Lessang. Give Gud, at det var saa! da maatte jeg kunde give dig Tillid til mig og mit Hierte.

Frue Lessang. Kunde? eller vilde? Lessang!

Lessang. Er det kommet saa vidt? — Vil du besvare mig eet Spørgsmaal?

Frue Lessang. Nu!

Lessang. Er du overbeviist om, at det er min Skyld, eene, og forsætlig min Skyld, at du ikke er lykkelig?

Frue Lessang. Dette Spørgsmaal...

Lessang. Bekymre dig ikke om mig, eller hvad der vil blive af mig. De to bedste Dele af mit Liv ere forbi, den usle Rest faaer man vel ogsaa overstridt; tænk eene paa dig selv, og svar efter din Overbevisning: Ja eller Nei!

Frue Lessang. August!...

Lessang. Ja eller Nei!

Frue Lessang vil svare, men afbryder sig i det samme, og siger med yderste Hæftighed. Overlad mig eet Øieblik til mig selv!

Lessang staaer maalløs, og seer efter hende; endelig siger han. Hun har svaret.

Fierde Scene.

Seeland, Lessang.

Seeland. Kiære Lessang! Geheimearchivar Ringau er død, De maae strax mælde Dem om hans Plads; De kan ikke gaae glip af den.

Lessang. Til hvad Nytte?

Seeland. Man skylder Dem Erkiændtlighed, naar De vedbørlig giør det gieldende, kommer De ved denne Post i en behageligere Virkekreds; De slipper ud fra Deres nærværende tørre Arbeid, har mere Tid, mere Munterhed for Dem selv og Deres Familie, og alting bliver bedre.

Lessang. Det give Gud!

Seeland. Lessang! alvorlig og bekymret har jeg ofte seet Dem; mismodig saae jeg Dem endnu aldrig. Hvad er der?

Lessang. Det, at jeg ikke kan engang sige Dem, hvad der er. gaaer hurtig fra ham.

Femte Scene.

Seeland, derpaa Frue Lessang.

Seeland. Hvad er det? — gaaer nogle Gange op og ned af Gulvet i Tanker, og derpaa pludselig med stærke Skridt hen mod den Dør, Frue Lessang gik ind af, aabner den, og raaber: Mariane!

Frue Lessang. Er De her? min Fader!

Seeland. Mariane! din Mand lider; og lider dobbelt, siger han, fordi han ikke kan sige mig, hvad det er! gaae du hen, og spørg ham!

eller veed du, hvorfor det er, da kom ikke for mine Øine, før du kan sige: Min Mand lider ikke mere.

Frue Lessang. Men min Fader!

Seeland. Her er intet Men... Mandens første Suk maae Konen dele, det andet maae hun stræbe at forekomme, ellers bliver det tredie en haard Anklage mod hende. gaaer.

Frue Lessang. Gior et Par Skridt efter sin Fader. Min Fader!

Seeland vender sig i Døren, og peger til Lessangs Værelse. Ikke efter mig! derhen gaaer din Vei. hurtig bort.

Siette Scene.

Frue Lessang eene, siden Julie.

Frue Lessang vender sig langsom mod sin Mands Værelse. Derhen? — Ja! — men hvad skal jeg sige Lessang? — han spurgde mig, om det var hans Skyld, vi ikke vare lykkelige!... Nei! nei! det er den gamle Sladdrers, det er denne Julies, det er... Mariane! hvad er det for et Ord, der ikke vil over dine Læber? — skulde det være min Skyld? — hvad sagde Wallnau før! — Wallnau!!! — og hvad sagde Maring!... ind! ind til Lessang! jeg vil falde om hans Hals, jeg vil sige: August! lad os ikke spørge, hvis Skylden er, at vi ikke vare lykkelige; vi vil fra nu af være det; vi vil... gaaer hurtig mod hans Dør, men standser pludselig. han er ikke eene! ligemeget! der være, hvo der vil; jeg maae til ham! i det hun vil tage i Døren, for

at aabne den, farer hun med eet tilbage. Julies Stemme! Julie hos ham i dette Øieblik! gaaer langsom fra Døren. Nei! nei! hun skal ikke nyde denne Triumph! heele Verden maae see mine Taarer, min Anger, kun ikke hun!... Nu kommer hun endog herind, troer jeg. Bort! I det Frue Lessang vil gaae bort, kommer Julie hastig ud af Lessangs Værelse, og løber til Frue Lessang, inden hun kan komme ud af Værelset. For at dølge sin forrige Bevægelse og sin Forlegenhed er Frue Lessang meget stolt og fremmed.

Julie. O kiære Frue Lessang! er De her?

Frue Lessang med tvungen Kulde. Som De seer.

Julie. O! det er mig kiært! — dog nei! det er mig ikke kiært!

Frue Lessang. Meget naivt! — og hvorfor ikke, om jeg tør spørge?

Julie. For jeg vilde heller, De skulde være inde hos Deres Mand. O! han er saa utrøstelig.

Frue Lessang. Trøstede De ham da ikke.

Julie. O jeg havde saa gierne vildet; men jeg kunde ikke; gaaer De ikke til ham?

Frue Lessang. Jeg overløber ikke gierne Lessang i hans Arbeidsstue.

Julie. Men det lod, som han ventede Dem.

Frue Lessang undertrykker synlig en Fristelse til at gaae. Saa?

Julie. Hvergang det mindste rørte sig herinde, lyttede han efter, og sagde: kommer hun ikke? og saa var det, ligesom hans Ansigt eh Smule opklaredes; men naar De saa ikke kom, stod han og saae stivt ned for sig, og sukkede eengang efter den anden: Mariane.

Frue Lessang gaaer nogle Skridt mod Døren men vender derpaa om igien.

Julie. De kommer tilbage.

Frue Lessang. Jeg kommer tilbage.

Julie. Men det forstaaer jeg ikke, hvorledes De kan lade den arme Mand være eene, og han længes jo efter Dem.

Frue Lessang. Naar De ikke har kundet trøste ham....

Julie. O hvad er jeg mod Dem?

Frue Lessang. Det er just Spørgsmaalet.

Julie. En stakkels forladt Pige, som har ham alting at takke, og som gierne vilde være taknemmelig, om hun kunde. Men De er hans Kone.

Frue Lessang. Just det.

Julie. Et venligt Ord af Dem vilde oplive ham; han vilde snakke med Dem; vilde sige Dem, hvad han feiler, De tog ham i Deres Arme; og de kunde være saa lykkelige med hinanden.

Frue Lessang. De har jo ret levende Forestilling, om, hvor lykkelig jeg kunde være med Lessang.

Julie. Jeg saae jo, hvordan det var i Begyndelsen; men det kommer mig for, som det paa nogen Tid ikke er saaledes mere.

Frue Lessang udbrydende. Og Gud forlade dem, der er Skyld i, det ikke er mere saaledes.

Julie. Men hvor kan der være noget i Veien mellem dem, naar de ikke selv vil? de behøver jo bare, at give hinanden Haanden; saa maa jo alting være godt.

Frue Lessang. Jeg maa beundre, hvor god Beskeed De veed.

Julie. O! det er jo let at vide. Naar de elske hinanden...

Frue Lessang. Saa De ogsaa veed, hvad det er at elske?

Julie med nedslagne Øine. O ja!

Frue Lessang. Og det siger De mig?

Julie. De spurgde mig, og jeg kan ikke sige usandt.

Frue Lessang. Allerkiæreste Uskyldighed.

Julie. Hr. Lessang veed det ogsaa ret godt.

Frue Lessang. Det tvivler jeg aldeles ikke paa.

Julie. Han blev slet ikke vred for det.

Frue Lessang. Ikke!

Julie. Nei slet ikke. O han er saa god!

Frue Lessang seer med Foragt og Forbittrelse ned paa hende.

O men De — ja det tænkte jeg nok, De vilde blive vred; og derfor havde jeg heller ikke havt det Hierte at snakke til Dem om det, havde De ikke selv spurgt mig.

Frue Lessang. Dog ikke!

Julie. Men Hr. Lessang trøstede mig altid, og sagde, jeg gjorde bedre i, at jeg sagde Dem det selv, end at De dog skulde mærke det.

Frue Lessang. Skrækkeligt!

Julie. Men jeg sagde det nok til Hr. Lessang, at det vilde gaae saaledes.

Frue Lessang. Hvilket?

Julie. At De vilde begegne mig ilde, naar jeg talte til Dem om det.

Frue Lessang. Begegne dig ilde, Elendige! som ikke engang har Menneskeforstand nok til at skiule din egen Skam.

Julie. Jeg har ikke noget at skamme mig ved. At jeg elsker en Mand, som fortiener det, er ingen Skam for mig; men om det er en Ære for Dem, at De... afbryder sig.

Frue Lessang. Hvorfor taler De ikke ud? Hvad vilde De sige?

Julie. O nei! jeg vilde bare bede Dem, dog endelig at gaae ind til Hr. Lessang. Han længes efter Dem.

Frue Lessang. Det skulde da vel være en fin Vending! hvor er det dog muligt, at fornuftige Mennesker skulde forgabe sig i saadan een.

Julie. Saadan een? Frue! det er sandt, jeg veed ikke min Faders Navn, og det er en Ulykke for mig; men dog vilde jeg heller have denne Ulykke selv, end lade en anden den høre, end mishandle en stakkels forladt Pige, fordi hun ingen Fader har, der kan tage sig af hende. O Fader! Fader! vidste du, hvorledes Overmod omgaaes mig her, du vilde tage mig til Tienestepige, hvis jeg ikke tør ligge ved dit Hierte. Gud forlade Dem! — Farvel! jeg vil ud i den vide Verden, om jeg saa skulde søge mit Brød for hver Mands Dør. gaaer; ved Døren griber Wallnan, der under Begyndelsen af denne Replik er traadt ind, hende med Hæftighed i sine Arme, og kysser hende.

Julie river sig i sin Hæftighed los, uden at opholde sig, og siger: Lad mig være!

Syvende Scene.

Wallnau, Frue Lessang.

Frue Lessang. Hvad var det?

Wallnau. De maae være omgaaet hende haardt; lad da en ærlig Mands Deeltagelse hielpe hende at bære Byrden.

Frue Lessang. Denne Deeltagelse vær me get afgiort.

Wallnau. Som Deres Haardhed.

Frue Lessang. Var jeg haard, saa havde jeg Aarsag til det.

Wallnau. Det vil jeg ikke trættes med Dem om, regn De mig heller ikke til Onde, at jeg har Følelse af Menneskelighed.

Frue Lessang. Menneskelighed er et meget tvetydigt Ord.

Wallnau. Hvis jeg fortiener Daddel, venter jeg den i det mindste ikke her.

Frue Lessang. De har gandske Ret; for mig har De jo Lov at offre Deres Kiærlighed og Deres Kiærtegn paa hvad Alter, De vil.

Wallnau. Det Alter, jeg her offrede paa, er en ærlig Mands Dyrkelse fuldkommen værdig.

Frue Lessang. Uden at vilde tviste med Dem herom, tillader De mig at bede Dem, ikke herefter at giøre mig til Tilskuerinde ved Deres Offerhøitider.

Wallnau. Det skal ikke skee tiere. Det er mit faste Forsæt, at Julie skal her af Huset.

Frue Lessang. Det finder jeg efter dette Øieblik meget rimeligt.

Wallnau. Ikke for det, der for et Øieblik siden maae være forefaldet mellem hende og Dem, hvorvel De veed, jeg aldrig har billiget Deres Tone mod Julie.

Frue Lessang. Meget naturligt! midlertid maae jeg dog, inden De reiser Deres Gudinde en ny Helligdom, underrette Dem om, at hun i dette Øieblik har tilstaaet — eller erklæret — mig i mine Øine, at hun var forelsket i min Mand.

Wallnau. Desfør maae hun bort.

Frue Lessang. Der var en Tid, jeg vilde have takket Dem for det, som Venskab mod mig; nu veed jeg desværre, hvad det er.

Wallnau. De gior mig Uret.

Frue Lessang. Det sagde Deres Julie netop ogsaa i samme Øieblik, som hun havde fortalt mig, paa hvad Fod hun stod med min Mand.

Wallnau. Har De nyelig talt med Deres Mand?

Frue Lessang. Og hvorfor?

Wallnau. Har han intet sagt Dem?

Frue Lessang. Hvorledes?

Wallnau. Intet om mig?

Frue Lessang Nei!

Wallnau. Saa maa jeg tale.

Ottende Scene.

De Forrige, Maring, som kommer hastig ind.

Maring. Nu! i dette Huus, troer jeg, den slemme har lagt sine Cosakker og Bosniakker i Qvarteer, saadant et Spektakel er her. Der er...

Frue Lessang fortrøden. Hvad vil De her?

Maring. Det Spørgsmaal vil enten sige, at jeg kom i uret eller alt for ret Tid.

Wallnau forbindtlig. Denne Gang kom De virkelig i uret.

Maring. Maaskee for Dem; det vil jeg gierne troe; det er et Uhæld, jeg tiere har havt, og med Himlens Hielp tiere vil faae, at gaae Dem i Veien.

Wallnau med løftet Pegefinger. Hr. Maring!

Maring. En løftet Finger, og en løftet Stok — staaer for een Taxt hos mig — tiener herved til Efterretning.

Frue Lessang. Hr. Maring!

Maring. Saa er mit Navn; og jeg har endnu aldrig havt nødig at skamme mig ved at svare, naar det er blevet kaldt paa.

Wallnau. Hr. Maring! jeg har længe Taalmodighed.

Maring. Jeg har endnu ingen bedet Dem om.

Frue Lessang. Hr. Maring! jeg ønskede De vilde forlade dette Værelse.

Maring. Med stor Fornøielse, naar Hr. Appellationsraaden vil giøre mig Selskab.

Frue Lessang. Paa ingen Maade; saa maa jeg bede Dem blive her begge to.

Maring til Wallnau. Vil De have den Godhed at bestemme Dem; jeg er her kun Appendix.

Wallnau. Hr. Maring! Deres Jvrighed kan være agtværdig.

Maring. Det kommer mig selv saa for.

Wallnau. Men De kan see falsk.

Maring. Nei!

Wallnau. Og i saa Fald fornærmer De uden Gavn og Hensigt.

Maring. Jeg er ikke god at faae ud af mit gode Lune; men er jeg engang bragt ud af den, er min Alvorlighed en slem Ruus.

Frue Lessang. Som, jeg skal bede, De ikke vil rase ud her.

Maring. Hvor vil De ellers have, jeg skal blive qvit, hvad der kaager i mig? maaskee hos min Fætters Taare, eller hos den arme Julie, som den eene beskytter, og falder om Halsen, som en Bacchant, naar først den anden har skiældet hende ud, som hun kunde være...

Wallnau. Vi skal have en Forklaring sammen.

Maring. Og det kort og godt! men hvad Forklaring giver De min Fætter? Paa min arme Siæl er han ikke, som det Menneske, der er faldet imellem Røvere, uden at nogen godhiertig Samaritaner...

Wallnau. Nu er det nok. alvorlig.

Maring staaer sig for Panden. De har Ret. trækker en Handske af.

Frue Lessang vender sig forbittret til Siden. Det er uhørt.

Maring kaster, i det hun vender sig, forbittret sin Handske for Fødderne af Wallnau, og peger paa den; gaaer derpaa hurtig hen til Frue Lessang, og siger venlig, men uden Haan: Jeg beder om Forladelse, jeg har giort Uleilighed.

Wallnau tager imidlertid Handsken op, og tager den til sig.

Maring træder tilbage, seer til det Sted, hvor han havde kastet Handsken, og da han seer, den er taget op, giver han

bemærket Wallnau et lidet Høflighedstegn. Ah! i det samme vender han sig til Frue Lessang. Behag nu i Fred og Ro, at blive ved, hvor de holdt op.

Han bukker sig med Anstand for begge, men kort, og gaaer.

Niende Scene.

Frue Lessang, Wallnau.

Frue Lessang. Det er nogle smukke Scener, De udsætter mig for.

Wallnau. De skal faae Ende, det lover jeg Dem.

Frue Lessang. Ja! de skal faae Ende. Jeg vil bort, bort fra dem alle sammen.

Wallnau. Kiære Veninde!

Frue Lessang. Det Navn havde jeg af Julies Elsker ikke ventet.

Wallnau. Ved min Ære! jeg er ikke Julies Elsker.

Frue Lessang. Og hvad skal jeg da ansee Dem for, efter De Kiærtegn, De i min Nærværelse tillod Dem?

Wallnau. I dette Øieblik seer jeg Dem saa opbragt, at jeg med Frie maa befrygte, at sige Dem Sandheden, var blot at give Dem Anledning til at miskiænde den.

Frue Lessang. Saadanne fine Vendinger har den redelige Wallnau ikke vant mig til.

Wallnau. Jeg undskylder Deres Hæftighed, da jeg fatter Deres Misforstaaelse. Midlertid har jeg eet Haab, lykkes det, seer jeg mig

i Stand til at oplyse Alting fuldkommen, og til alles Fornøielse.

Frue Lessang. Og hvad er da det Ønske?

Wallnau. Justitsraad Ringau er død; jeg søger hans Embede, og lykkes det mig at faae det, som jeg haaber, da jeg ikke veed, jeg har nogen Competent...

Frue Lessang Saa blev alting oplyst til alles Fornøielse.

Wallnau. Det haaber jeg.

Frue Lessang. Tør De give mig Deres Haand paa det?

Wallnau. Det tør jeg.

Frue Lessang. Til alles Fornøielse.

Wallnau. Kan een af os være fornøiet, naar vi ikke alle ere det?

Frue Lessang. Endelig hører jeg Wallnau igien.

Wallnau. Endelig vil De høre mig igien.

Frue Lessang. Wallnau! seer fast paa ham.

Wallnau. Kiære Veninde!

Frue Lessang. Giorde jeg Dem Uret?

Wallnau. Det vil intet sige; men De martrede Dem selv.

Frue Lessang. Jeg kan da lide paa, at De er den, jeg altid har anseet Dem for.

Wallnau. Deres Ven til mit sidste Øieblik. Lev vel! gaaer hurtig bort.

Tiende Scene.

Frue Lessang, siden Lohnau.

Frue Lessang. Den ædle Mand! — og ham giorde jeg Uret! — og jeg lod ham gaae, uden engang at bede ham om Forladelse for det! — Lessang formaaer meget hos Ministeren; jeg skal bede ham tale for Wallnau, at han faaer dette Embede, der ligger ham saa meget paa Hierte? — og hvad vil han da giøre, naar han faaer det? ligemeget! jeg maae tale til Lessang. Til Lessang? — ja! men kan jeg tale om nogen Ting til Lessang, inden...

Lohnau. Jeg vilde bare...

Frue Lessang i Begreb med at gaae. Hvo' er hos min Mand?

Lohnau. Han er gaaet ud Frue Lessang bliver staaende gandske forlegen. gandske eene. Jakob meente, han havde ventet længe paa Dem. Frue Lessang seer ned i Jorden. Jakob meente, han havde ventet paa et Svar fra Dem.

Frue Lessang holder Haanden for Ansigtet. Min Gud!

Lohnau. De har glemt det.

Frue Lessang inderlig skamfuld. Ikke glemt det! men...

Lohnau. Nu! det er jo Tids nok endnu.

Frue Lessang meget uroelig. Ak nei!

Lohnau. Jeg vil passe paa, naar han kommer igien.

Frue Lessang. O! gjør det!

Lohnau. Og saa sige Dem det strax.

gaaer.

Frue Lessang tankefuld og uroelig. Kiære Onkel!

Lohnau løber til hende. Hvad befaler?

Frue Lessang. Kiære Onkel! jeg beder Dem indstændig, at vise mig een Godhed.

Lohnau. O Gud! — saa er jeg jo en lykkelig Mand. Skal jeg hente noget, gaae efter noget — kan jeg.

Frue Lessang. Vil De sige til min Mand... jeg havde været ved hans Dør, inden han gik; men... De havde troet ham i alt for megen Bevægelse... De havde bedet mig ikke at gaae ind, og derfor var jeg vendt om igien.

Lohnau ængstlig. O Gud! kiære Frue Niece! — det — kan jeg ikke.

Frue Lessang studsende. Ikke?

Lohnau. Bliv ikke vred... jeg har den Feil, at jeg siger for megen Sandhed. Men hvad ikke er sandt — har jeg alle mine Dage ikke understaaet mig at sige.

Frue Lessang efter en liden Pause, med Følelse. De har Ret.

Lohnau. Derfor er jeg ingen Veie kommet i Verden.

Frue Lessang. Nu! det har intet at sige, gaae De kun igien.

Lohnau. Men De er nok vred?

Frue Lessang med Godhed. Nei!

Lohnau. Nu Gud ſkee Lov og Tak!
gaaer glad bort.

Frue Leſſang. Hvor er jeg? hvad er der blevet af mig? at jeg ſkulde komme til at rød-me for det Menneſke, tænkte jeg ikke, da jeg traadde ind i dette Huus. Engang var jeg ro-lig — glad og lykkelig! o at den ſkionne Tid vilde vende tilbage. Wallnau! hvad lovede du! ja! jeg maa ſkrive dig til.

Ende paa anden Act.

Tredie Act.

Julies Værelse.

Første Scene.

Julie eene.

Julie skriver, holder inde, og seer op. Jeg kan ikke andet; jeg maa lære at kiende min Fader — Og nægter Hr. Lessang mig det! — saa bliver det derved! jeg vil ud af Huset og tiene.

Anden Scene.

Lohnau, Julie.

Lohnau lukker Døren hurtig op. Jeg gaaer strax igien.

Julie. Kom De kun nærmere.

Lohnau træder ind. Med Deres Tilladelse! gaaer omkring i Værelset, og søger. Bliv De kun ved at skrive! jeg gaaer bare lidt om her i Værelset.

Julie. De søger om noget?

Lohnau. O! det er et Brev.

Julie. Nu!

Lohnau. Min Nieces Pige har tabt et Brev.

Julie. Saa!

Lohnau. Et Brev — eller en Sædel! hvordan det saae ud, har de ikke betroet mig. Men Fruen har skrevet det, og det er blevet borte.

Julie. Men hvor skulde det være kommet her, hvor aldrig Fruen kommer.

Lohnau. Ja! men Pigen! hun er allevegne, som en Kakerlak.

Julie. Her er ingen Ting.

Lohnau. Nei! jeg seer det. Et Brev falder jo strax i Øinene. Men der er saadan et Spektakel og saadan en Skraal nede om det Brev. De løber frem og tilbage, og spørge saa ængstelig, hvem der i en Halvtimes Tid har været i Værelserne, paa Trapperne, hvem der er gaaet forbi her. De har sendt Folk allevegne ud paa Gader, og Stræder, at høre, og spørge, og søge —

Julie. Hvem var det Brev da til?

Lohnau. Det har De ikke sagt mig. Men nu vil jeg gaae efter dem, der er nede paa Gaden...

Julie. Ja, og hielpe dem at søge.

Sætter sig igien til at skrive.

Lohnau gaaer. Jaja! kommer igien, og træder hen til hende. De skal jo ogsaa have havt megen Fortred?

Julie. O nei!

Lohnau. Vær De kun rolig! jeg seer alting! jeg spørger om alting; men jeg bringer ogsaa alting i Orden. Det vil ikke slaae mig feil. For jeg har sat mig for, at jeg vil anvende paa det, hvad det skal være. Ingen Ting gaaer dog

over Fred og Eenighed. Hvad hielper mig al Verdens Gods, naar jeg ei er tilfreds? Thi bort dermed! — saa siger jeg! ydmyge Tiener!

Julie helser.

Lohnau. Skal jeg kanskee skiære Dem en Pen.

Julie. Jeg er forsynet.

Lohnau. Jeg tænker, naar man skriver saadan et lille allerkiæreste Brev, som formodenlig det er — til Kiæresten? — ikke sandt!

Julie. Nei det er ikke saadant et Brev.

Lohnau træder hen til hende. Uden just at være nysgierrig! har De ikke saadan en god Ven!

Julie. Nei! — Jeg vilde gierne slutte det Brev, Hr. Lohnau!

Lohnau. Ja ja! — det er kun.... Jeg vilde saa gierne vide det. Naar man veed Alting, kan man undertiden tale et Ord i rette Tid.

Julie. Kun tale i rette Tid, det tør være vanskeligt.

Lohnau. O ja! derfor tænker jeg saa — tal du i eet væk, saa kan du være vis paa, du ikke gaaer glip af den rette Tid.

Julie. Farvel, Hr. Lohnau.

Lohnau. Ydmyge Tiener. gaaer.

Julie bliver ved at skrive.

Tredie Scene.

Julie, Maring.

Maring. Apropos! Smaaglut! har De taget det Brev, som der bliver vendt op og ned paa Huset for.

Julie. Ak nei!

Maring. Hvem skriver den Smaa til? Julie strøer Sand paa Brevet, og putter det til sig. Nu! nu! jeg vil ikke læse Smaapigens Breve, naar hun ikke vil have det.

Julie. Julie maae De grumme gierne kalde mig; men Smaapigen, Smaaglutten — det maae De ikke kalde mig; det hører jeg ikke gierne.

Maring. Og hvorfor ikke? hvad der er Smaat, er nydeligt! det nydelige er elskværdigt, altsaa....

Julie med nogen Forlegenhed. O nei! det Smaa er barnagtigt — og —

Maring. Og Glutten vil gierne være en stor Jomfrue? og hvorfor? for at komme til Høibords i Selskaber? neppe!

Julie. O nei! den tomme Ære kan jeg undvære. hun leer. Jeg bliver altid gandske angest, naar de skal i Selskaber til at tage til Bords, og jeg seer alle de rynkede Næser og de lange Ansigter.

Maring leer. Det gaaer mig ligesaa. Nu hvad har De ellers mod at være Barn?

Julie. Jh nu! da man dog ikke kan blive det evig.

Maring. Desværre! salige ere Børnene. Vi skulde evig blive Børn.

Julie. Ja! det var deiligt.

Maring. Børnene have deres elskværdige Barnenoder; og finde dem vel derved. De gamle have deres stygge Unoder; og dem maae man gjøre Complimenter for.

Julie. Børnene tør gjøre med deres Legetøi, hvad de vil; de kan sige reent ud — det fornøier mig; det gider jeg ikke gjort, det holder jeg af —

Maring. Den holder jeg af? hvad?

Julie. Ogsaa det.

Maring efter en kort Pause. Der var noget, jeg gierne gad havt at vide af Dem.

Julie. Jeg vil sige Dem alt, hvad jeg veed.

Maring. Virkelig? alt!

Julie. Saa temmelig — alt.

Maring. Hvem holder De af?

Julie. Det er et underligt Spørgsmaal.

Maring. Alting er underligt her i Huset! lad os være det med.

Julie. De vil gjøre Dem lystig over mig.

Maring. I Dag ikke.

Julie. Men dog i Gaar.

Maring. I Gaar? ja! — saa halv om halv.

Julie truer ham godmodig. Ja! jeg mærkede det nok.

Maring. Det troede jeg ikke.

Julie. I Begyndelsen gjorde det mig saa ondt. Jeg vilde ogsaa have svart Dem eet og andet.

Maring. Hvorfor gjorde De det ikke?

Julie. Det vilde have bragt Dem i Forlegenhed med.

Maring. Det havde været charmant; altsaa har jeg bragt Dem i Forlegenhed? — Nu — det var min Hensigt.

Julie. Ih De sagde jo saa mange Ting til mig....

Maring. Ydmygste Tiener!

Julie. Som ingen klog Mand siger til en Pige — naar han ikke vil gjøre sig lystig over hende.

Maring. Saa ilde var det ikke meent.

Julie seer hurtig, og trohiertig paa ham, og siger med Uvilid og Tilfredshed. Ak ja! det tænkte jeg ogsaa. Og da de andre hørte saa gierne paa Dem, og roste Deres Indfald — saa vilde jeg ikke forstyrre Dem i Deres gode Lune.

Maring. Paa min Ære! det var overmaade honet.

Julie. Og saa....

Maring. Og saa?

Julie. Naar De er alvorlig, synes jeg ikke saa godt om Dem, som naar De er lystig.

Maring. Saa De synes om mig, naar jeg er lystig.

Julie. Jeg mener, — jeg sagde — ja! som jeg sagde, bedre, end naar De er alvorlig.

Maring smiler. Det gaaer mig selv ligedan.

Julie seer ned, seer paa ham, kommer i Forlegenhed over det, og gaaer i Forlegenhed til Døren.

Maring. De vil igien skrive?

Julie. Det er vel paa Tide, at jeg....

Maring. Kun eet Ord endnu!

Julie træder nærmere, og seer paa ham. Saa?

Maring seer ogsaa noget paa hende.

Julie. Hvad vil De sige mig?

Maring. Et alvorligt Ord?

Julie seer ned. Saa?

Maring. Men nu vil De ikke synes om mig?

Julie seer bekymret paa ham. Saa?

Maring. De sagde før —

Julie befinder sig, og holder uvilkaarlig i sin Uro Haanden for Panden. Ja! ja! — rigtig.

Maring. Man kan i denne Verden ikke altid være lystig.

Julie. O nei!

Maring. Da det ikke er godt, at nogen driver utidig Spøg med Dem....

Julie. Det gior heller ingen.

Maring. Hm! der gives en saare afskyelig Spøg, som man ikke anseer derfor, da den seer alvorlig ud.

Julie. Jeg forstaaer Dem ikke.

Maring. Kort og godt, hvad tænker De om mig?

Julie. At De er et godt Menneske. Men — hvorfor spørger De mig derom?

Maring. Jeg vil giøre Dem en Tieneste. Men saa maa jeg vide, hvordan jeg har det med Dem. Vil De da sige mig uden al Forlegenhed! hvem af to De har indelukket i Deres Hierte, min Fætter, eller Appellationsraaden?

Julie hurtig. Ingen af dem.

Maring. Da dog Hr. Lessang....

Julie. Det vil sige, om jeg forstaaer Dem rigtig: Hr. Lessang elsker jeg, som en taknemmelig Datter — men — men —

Maring. Reent ud? er De ikke en Smule forliebt i Lessang?

Julie. Nei! sikkerlig, sikkerlig ikke. Nei! o nei!

Maring. Og den anden! — den commanderende Raad! hvorledes staaer De med ham?

Julie. Nu han bekymrer sig jo om alting her i Huset — og han mener det sagtens ogsaa godt — men jeg bekymrer mig ikke meget om ham.

Maring. Men han sig desmere om Dem.

Julie. Nu ja! som om os alle.

Maring. I Dag kysede han Dem uden Omstændigheder.

Julie. Det undrede jeg mig ogsaa forfærdelig over.

Maring. Det Menneske er mig imod.

Julie seer paa ham, og efter en Pause. Hvorfor?

Maring. Saadant et velærværdigt Gesigt maa ikke byde sig til at kysse en ung Pige — jeg er fem og tyve Aar gammel — det er den rette Kyssealder, og De veed selv, jeg har endnu aldrig budt mig til at kysse Dem.

Julie i Tanker. Det er sandt.

Maring seer paa hende. Hvorvel jeg nu troer, jeg gior bedst i at gaae, for ikke at komme i den Fristelse.

Julie. O nei! gaae da heller strax.

Maring. Saa!

Julie. Men kom en anden Gang til mig.

Maring. Paa min Ære! det vil jeg ogsaa.

Julie. Og vær saa ret i god Lune, og snak brav, og lad mig svare — som det falder mig ind; saa er jeg saa glad, og fornøier mig saa meget til, De kommer igien.

Maring. Virkelig! seer skiøt, og tankefuld paa hende.

Julie. Men nu lader De mig være eene; jeg beder Dem indstændig om det.

Maring. Jeg skal gaae, saasnart De bare har seet paa mig eengang endnu.

Julie slaaer Øinene ned. O!

Maring alvorlig. For gaaer jeg ikke.

Julie vender Ansigter med nedslagne Øine til ham.

Maring. Jeg maae see Deres Øie.

Julie løfter det noget op.

Maring. Deres Øie maa see ind i mit. Hun seer paa ham. En yndig Elskovs Gud leger Skiul i dette smukke Øie. En Taare? — hm! — gode Pige! i dette Øieblik har jeg mere Lyst til at afstorre den, end at kysse Dem. Altsaa — jeg skal tage mig af Dem, som en Broder — Forresten staae vi her begge to, som et Par Høns i Blaar! — og altsaa — hæves Mødet, og fans adieu. gaaer hurtig bort.

Julie da han er borte, holder Haanden for Ansigtet. O nu veed han alting. glad. Men han vil tage sig af mig? — som en Broder! sagde han. med inderlig Ømhed. O det gode ærlige Menneske? efter nogen Efterrankе. Som en Broder? sukker, og siger langsomt: Ak! det er ikke glædeligt. gaaer ud af Sidedøren.

Fierde Scene.

Jacob, Lessang kommer ind af den midterste Dør.

Jacob. Men Fruen har spurgt efter Dem.

Lessang. Hm! bliver staaende midt i Værelset med Hænderne paa Ryggen.

Jacob. Hun har udtrykkelig befalet mig, og det to Gange, at, saasnart De kom hiem, skulde jeg sige hende det. i Begreb med at gaae.

Lessang. Bliv.

Jacob. Siseskriver Grellmann har alt været her tree Gange igien.

Lessang. Intet!

Jacob. Han maatte endelig tale med Dem, sagde han.

Lessang. Ak!

Jacob. Maa jeg? vil tage Hat og Stok fra ham.

Lessang. Hvad?

Jacob. Bringe Herrens Hat og Stok op paa hans Værelse.

Lessang. Nei! Han stotter sig tankefuld paa Stokken, og seer ned i Jorden

Jacob trækker sig noget tilbage.

Lessang. Naar spurgde min Kone efter mig?

Jacob. Det kan omtrent —

Lessang. Ligemeget. gaaer op og ned.

Femte Scene.

De Forrige, Frue Lessang.

Frue Lessang. Har du været længe hiemme?

Lessang tager Hatten af, roelig. Nei!

Frue Lessang. Jeg havde dog befalt ham, Jacob, han skulde strax lade mig vide, naar min Mand kom hiem.

Lessang. Han havde at forrette for mig.

Frue Lessang giver Jacob et Tegn, og han gaaer. Du seer, jeg kommer endog herhid til dig.

Lessang. Een Time tidligere — vilde været af stor — af uskatterlig Værdie.

Frue Lessang. Jeg blev saa hæftig bevæget.

Lessang. Jeg ogsaa.

Frue Lessang. Dit Spørgsmaal var saa besynderligt, saa egent.

Lessang smertelig. En sørgelig Nødvendighed.

Frue Lessang. Du kan ikke troe, jeg var uvis om, hvad jeg skulde svare dig.

Lessang. Du var bestemt.

Frue Lessang. Jeg var forlegen, hvorledes jeg skulde bære mig ad med din Hæftighed.

Lessang. Min Hæftighed var meget hiertelig.

Frue Lessang. Og da jeg siden vilde svare dig —

Lessang bevæget. Siden! med nogen Bitterhed. Siden! ganske rigtig!

Frue Lessang. Da jeg vilde svare dig, var du alt gaaet ud.

Lessang. Du har jo svart mig.

Frue Lessang. Hvorledes?

Lessang. At tie til et indstændigt hierteligt Spørgsmaal, er det meest afgiørende Svar.

Frue Lessang. Er det i din Plan, at lægge dette ud til et Svar, som du maaskee ønskede...

Lessang. Plan — lægge ud! — forresten, hvad skal det sige?

Frue Lessang. Det er ikke den Stemning, jeg forlod dig i.

Lessang. Erindre dig blot, at du forlod mig.

Frue Lessang. Jeg tilstaaer, det var ikke ret, at jeg lod mig henrive af opbrusende Hæftighed.

Lessang. Nei! det var ikke Ret.

Frue Lessang. Men da jeg nu er her, for at sige dig, at det gior mig ondt —

Lessang. Det er maaskee for silde.

Frue Lessang med al Følelse af krænket Stolthed. Hvorledes? det gaaer vidt.

Lessang. Hvor gierne vilde jeg tage det Ord tilbage — var blot Tingen anderledes.

Frue Lessang. For silde? Virkelig! — og du lader dig forlede til at drive et uværdigt Spil med mig?

Lessang. Udfaldet vise, hvo af os, der driver sit Spil med den anden.

Frue Lessang. Din Ligegyldighed mod mig er altsaa afgiort.

Lessang Ligegyldig — lægger hendes Haand paa sit Hierte. Saa ligegyldig er jeg.

Frue Lessang overrasket over hans Tilstand, vender Ansigtet bort, og beholder hans Haand. Arme Lessang!

Lessang. Arme Lessang! det kan være. Usle Lessang! det maa ikke være — drager uvilkaarlig sin Haand tilbage. Derimellem staaer jeg.

Frue Lessang. Og hvad skal nu skee?

Lessang. Naar jeg har stridt mig igiennem saa mangen Storm — da raade din ærlige Fader, hvad der skal blive af os to.

Frue Lessang. Godt! jeg beraaber mig paa min Fader.

Lessang. Som jeg nu staaer, staaer jeg ved ham; ham kommer jeg fra.

Frue Lessang. Han høre ogsaa mig!

Lessang. Det vil han. Din Kolighed er os begge hellig. Af! den vil bestandig endnu blive mig dyrebarere, end min egen.

Frue Lessang. Tilstæd mig et Spørgsmaal — og da jeg har feilet i ikke at besvare dit Spørgsmaal paa Stædet — saa hav den Ædelmodighed nu ikke at hævne dig ved at udsætte dit Svar.

Lessang. Jeg kiænder ingen Hævn.

Frue Lessang. Den Gang — da du giorde mig det ulykkelige Spørgsmaal — elskede du mig da endnu?

Lessang staaer Hænderne sammen, seer til Himlen, og siger da roelig og fast. Ja!

Frue Lessang. Du elskede ingen anden? — dette Øieblik er afgiørende — lad os være oprigtige — Elskede du ingen anden?

Lessang. Nei! jeg giver dig mit Ord.

Frue Lessang efter en Pause, rort. Jeg modtager det.... Vil ogsaa mit Ord giælde hos dig?

Lessang. Ja!

Frue Lessang. Jeg forlod dig uden Svar, fordi jeg ikke vidste mig feilfri mod dig.

Lessang. Dette Svar en Time tidligere — vilde have giort mig til en lykkelig Mand. Uden at vilde kiænde din Feil, havde jeg tilgivet den. Dit Hierte vilde have sagt dig, min Mand er ikke elskværdig, men det er en meget trofast Ven.

Frue Lessang. Ikke videre! behold du din Hemmelighed for mig; jeg vil ingen have for dig;

afgior kan du, om det er for silde, at bære lykkelig.

Lessang Mariane!

Frue Lessang. Men for det, hvad jeg agter at gisre, skal være min frie kaste Beslutning, saa vil jeg have handlet, inden jeg taler om mig. Vær retfærdig, og miskiend det ikke.

Lessang. Nogle Øieblikke, hvori jeg ikke kunde gienkiende dig — du seer jo, i hvad Tilstand de have bragt mig.

Frue Lessang med Haanden paa Panden. Taalmodighed! alt gaaer over. Giv mig din Haand! — han rækker hende den; hun ryster den med Følelse. Ærlige Mand!

Lessang. Ak! denne Værdighed helliger Venskab — men forsikrer ikke Kiærlighed.

Frue Lessang. Vi vil nu see, hvad jeg er i Stand til at gisre for dit Venskab. Naar jeg har handlet — sees vi igien. hun gaaer og kommer tilbage. Endnu eet! — Noget, der letter det, jeg vil gisre, og kan bringe os alle i en bedre Stilling. Vil du vise Wallnau en Tieneste?

Lessang. Gierne.

Frue Lessang. Han ønsker Geheimearchivar Ringaus Plads; han søger den. Du staaer godt hos Justitspræsidenten, som alting kommer an paa — gisr dig Umage for Wallnau, at han naaer sit Ønske.

Lessang. Jeg skal gisre mig al Umage — har Wallnau bedet dig derom?

Frue Lessang. Nei! men han ønsker denne Post indstændig — og, hvis min Tiin formaaer

noget hos dig — saa gier du, hvad du kan, til, at han faaer den.

Lessang. Der ligger dig altsaa megen Magt paa, at Wallnau faaer den Post.

Frue Lessang. Overmaade megen.

Lessang. Godt! jeg giver dig mit Ord, jeg skal handle for Wallnau.

Frue Lessang. Jeg takker dig.

Lessang. Jeg gaaer til Justitspræsidenten; jeg skal tale saa eftertrykkelig for Wallnau, som det var mig selv, jeg søgte for; endnu eftertrykkeligere endog.

Frue Lessang. Dermed letter du mit Forehavende.

Lessang tager Hat og Stok. Saa gaaer jeg strax.

Frue Lessang. Jeg takker dig!

Lessang. Jeg maae intet Øieblik forsømme; jeg kiænder een, hvis Venner ogsaa ivrig søge dette Embed til ham; — til vi sees igien, Mariane! gaaer.

Frue Lessang. O! jeg er lettere! jeg er vel tilbage fra denne Vildfarelse. Lad Wallnau faae dette Embede, tage sin Julie, og være lykkelig! jeg vil være det ogsaa! han skal agte, Lessang skal elske mig igien! og — mit Brev! det maa Wallnau ikke see! dets daarlige Indhold skal jeg tilstaae for Lessang, og naar han tilgiver mig, for hvem har jeg da at slaae mine Øine til Jorden?

Hun ringer tre Gange.

Siette Scene.

Frue Lessang, Henriette.

Henriette. Jeg kunde ikke begribe, hvem her kunde ringe paa mig?

Frue Lessang. Julie.

Henriette. Ja men....

Frue Lessang. Er mit Brev ikke fundet endnu.

Henriette. O Gud nei! jeg er saa elendig.

Frue Lessang. Ligemeget! Lad bare Jacob gaae hen til Wallnau, og sige, dersom nogen skulde komme til ham med et Brev fra mig, bad jeg ham at sende mig det uaabnet tilbage.

Henriette. Men Jacob, Frue!

Frue Lessang. Gior, hvad jeg siger hende.

Henriette ryster paa Hovedet, og gaaer.

Syvende Scene.

Frue Lessang, Lohnau.

Lohnau. Kiæreste Frue Niece! jeg er i den dødeligste Angst. Her løber Breve....

Frue Lessang. Hvad for Breve? levende.

Lohnau. Mellem Wallnau og Maring.

Frue Lessang. Hvorledes?

Lohnau. Maring er meget vred paa Wallnau.

Frue Lessang. Det veed jeg.

Lohnau. Marings Tiener snakker saa underlig, og pudser sin Herres Pistoler.

Frue Lessang. Min Gud!

Lohnau. Jeg har seet ham støbe Kugler. Hvad kan det betyde?

Frue Lessang. Bed Maring komme hid til mig.

Lohnau. Maring!

Frue Lessang. Ja!

Lohnau. Herhid.

Frue Lessang. Ja vist!

Lohnau. Og jeg skal sige, De befaler at tale med ham?

Frue Lessang. Hurtig.

Lohnau. Her paa dette Værelse?

Frue Lessang. Ak ja! ja!

Lohnau. Jeg skal altsaa gaae til ham, og sige: min Frue Niece befaler at tale med Dem paa Jfr. Julies Værelse. Vær De ikke bange. Jeg skal forrette Alting paa det bedste. gaaer.

Frue Lessang. Den Opsigt — min Ære! — Wallnau! — min Mand! — nei det maa ikke skee. — Stille! Maring kommer! — nei! det er ikke ham. — Hvor han ogsaa kan blive af? — jo! der er han; der er han.

Ottende Scene.

Maring, Frue Lessang.

Frue Lessang gaaer ham imøde. O Gud Maring! er det sandt?

Maring. Der er meget sandt, som, det var bedre, ikke var det. Maae jeg spørge, hvad De mener?

Frue Lessang. De skal ud for Haanden.

Maring. Hvem siger saa?

Frue Lessang. De lader Deres Pistoler bringe i Orden.

Maring. Orden er god i al Ting, ogsaa i Pistoler.

Frue Lessang. De lader støbe Kugler.

Maring. For Ordens Skyld! Pistoler uden Kugler er en Klokke uden Knebel.

Frue Lessang. Ak! Maring!

Maring. Nu?

Frue Lessang. Forstaaer De mig da ikke? forstaaer De mig da slet ikke?

Maring. Ikke gierne; Deres Bekymring smerter mig.

Frue Lessang. Bekymring for mit gode Navn, for min Mands Roelighed — for hans og min Ven, for Dem —

Maring. Nei! nei! jeg hører hen mellem dem, hvis Hoveder maatte springe, hvis De havde en Guillotine at raade over.

Frue Lessang. Ak! der gives en Tid, da ingen mere maa spøge.

Maring. Ved min Ære! den Tid er nu.

Frue Lessang griber hans Haand med Varme. Ak Maring! — gode Maring.

Maring. Her er for varmt for mig. vil gaae.

Frue Lessang. Jeg beder Dem, beder indstændig, som min Mands Ven.

Maring. Det var et stort Ord. vender sig. Nu! paa Vilkaar!

Frue Lessang. Hvad Vilkaar?

Maring. At Wallnau bringer mig min Handske igien, og bilægger Sagen som sig hør og bør, siden han ønsker den bilagt. Men det er Bisaget; Hovedvilkaaret er —

Frue Lessang. Intet, der angaaer mig; hvad jeg har at gisre, gisr jeg af mig selv.

Maring. At De i min Nærværelse tager Deres Mands Haand, som De før tog min, og ligesom De før sagde, Maring! gode Maring, jeg beder, beder indstændig! ligesaadan maae De sige: Mand, gode Mand! jeg beder, beder indstændig! lad os være lykkelige!

Frue Lessang. Naar De ikke er tilfreds med alt det, jeg ellers gisr, saa lover jeg, jeg skal gisre, hvad De forlanger af mig.

Maring. Nu maae De sætte hans Velbyrdighed i Bevægelse til de fornødne Skridt; for ellers er det umndgaaeligt, vi inden tre Timer maa have os en Tour sammen.

Frue Lessang. Men hvor skal — hvor kan jeg det?

Maring. Paa et Vink fra Dem apporterer han mig Handsken; det kan der ingen Tvivl være om.

Frue Lessang. Just det skiættede jeg ikke om.

Maring. Hvilket?

Frue Lessang. Jeg kan, og maae ikke tale til ham; da — jeg slet ingen Forbindelse med ham vil være i.

Maring. Virkelig?

Frue Lessang. Jeg vil ikke tale tiere med ham. Min Fader skal bringe det i Rigtighed.

Maring. Et Ord —

Frue Lessang. Kun maa Deres Sag være til Ende; lad De saa mig raade, og forlang ingen videre Besked af mig.

Maring. Deres Haand! han kysser den med Glæde og Inderlighed. Fryd over den, der vender tilbage, som De! og nu vær De rolig! gior De ingen Ting! lad bare mig raade! en dum Dreng er den, der gior en brav Kone en suur Time. gaaer.

Frue Lessang. O Gudskeelov.

Maring kommer tilbage. Men har De bundet mig noget paa Ærmet, skionne Synderinde! saa brækker jeg Hr. Appellationsraadens velbyrdige Hals; det lover jeg Dem.

Niende Scene.

De Forrige, Wallnau der møder Maring i Døren.

Wallnau. Et Ord, Hr. Maring.

vil gaae ud med ham.

Frue Lessang. Bliv mine Herrer! jeg ønsker at tale eet Ord med Dem. De gaae frem.

Wallnau. Hvad befaler De?

Frue Lessang forbindtlig, til Wallnau Jeg beder min Mands Ven, biertelig til Maring. jeg beder vor Ven, vor Slægtning — at De begge ingen Overilelse begaae. — Dermed vilde De forvandle min lette Forseelse, der med meget mere Værdighed kan og skal blive godtgiort, ugienkalde-

lig til en Forbrydelse. Ingen af os har noget at bebreide sig. Mænd af Ære kiænde intet Praleri; Mænd af Ære overgiver jeg min Sag. — Om nu dette Huus ved en slet Handling skal forstyrres, eller om Freden skal vende did tilbage, det kommer nu an paa Dem. hun gaaer.

Tiende Scene.

Wallnau, Maring.

Wallnau. Hr. Maring! hvad siger De dertil?

Maring. Jeg har Følelse for, hvad en brav Kone er værd. Men desuagtet maa jeg efter alt, hvad her er foregaaet og imellem os, blive ved, at det nu ikke er til mig at tale, men til Dem.

Wallnau. Hvorfor fik jeg Deres Udfordring?

Maring. De var uartig imod mig — Siig Dem selv, hvorledes De ellers har handlet, saa maa De begribe, at jeg ikke kan elske Dem.

Wallnau. Det er alt nok. Jeg har Deres Handske, og den beholder jeg; jeg veed, hvad jeg skylder min Ære, saa godt som, hvad jeg skylder mine Forbindelser. Naar De om 4 Uger har ligesaa megen Aarsag til at hade mig som i Dag — saa bestemmer De Tid, Sted, og Vaaben.

Maring. Det er jeg tilfreds med.

Wallnau. Naar jeg om 4 Uger er ligesaa misfornøiet med Dem, som jeg til dette Øieblik er, saa kan De, saa fast besluttet jeg er, at undgaae

Klammeri, der hverken anstaaer mit Embede eller min Alder, dogægge mig uimodstaaelig til, at give Dem en Kugle. Derfor bliver Deres Handske endnu hos mig. Saa meget til Efterretning for os begge. I Mellemtiden vil vi holde Die med hinanden, uden at falde hinanden besværlig med Samtaler, som de i Dag. vil gaae.

Maring. Med Tilladelse! tør jeg bede?

Wallnau. Hvad behager? — bliver staaende.

Maring. Nei! paa denne Maade kan vi ikke skilles ad. Nei saadan skilles vi ikke.

Wallnau fast. Og hvad forlanger De? han gaaer frem.

Ellevte Scene.

Julie aabner Døren langsom, de Forrige.

Maring. Jeg har givet Frue Lessang mit Ord, nu at holde Fred.

Wallnau. Ah!

Maring. Men da De igien begegner mig uhøflig.

Wallnau. Ikke anderledes, end De begegner mig.

Maring. Lad det være Snak nok. Jeg giver Dem mit Ord, at De om 4 Uger vil være mig ligesaa utaalelig som i Dag. Gaaer det Dem ligesaa med mig — som jeg ikke har det mindste i Verden imod — saa lad os gaae gandske i al Stilhed til Lingen.

Julie træder ængstelig, uvis, om hun skal tale eller falde, sagte nærmere.

Wallnau. Nu vel! lad saa være!
Maring. Naar?
Wallnau. I Dag.
Maring. Hvad Klokkeslet?
Wallnau. Strax.
Maring. Til Sagen! De gaae.
Julie tager fat paa dem beage. O Gud!
Wallnau. Hvad giør De her?
Julie. Det er mit Værelse.
Wallnau. Hvor kommer De just nu?
Julie. Den gamle Onkel siger mig....
Wallnau. Hvem søger De her?
Julie. Jeg søger Hr. Maring, og jeg veed, hvorfor jeg giør det.
Maring. Gode Pige!
Julie. De skal ikke bort.
Maring venlig. Vi komme igien.
Julie. Jeg beder Dem for Guds Skyld.
Wallnau. Lad De ham gaae.
Julie. Nei! jeg kalder paa Folk, raaber om Hielp; jeg gaaer efter Dem. De kommer ikke bort.
Maring. Vi kommer strax igien. til Wallnau. Afsted!
Wallnau. Strax! først et Haandtryk, min Pige!
Julie. Nei! lad mig være!
Wallnau. Kiære Pige!
Julie. Nei! siger jeg.
Maring. Kom!
Wallnau til Maring. Stille! blidt. Et Haandtryk, kiære Pige!

Julie. Jeg vil ikke røre den Haand, der vil røve mig det kiæreste paa Jorden.

Maring. Hvad Ret har De til slige Anmodninger?

Wallnau. Hvad Ret har De til at forbyde det?

Julie. For Guds Skyld.

— Maring. En ærlig Mands Ret.

Julie. Jeg beder Dem. } paa eengang.

Wallnau. Med samme Ret beskytter jeg denne Piges gode Navn. }

Maring. Mod hvem? hvem ødelægger det?

Wallnau. Spotteren, Spøgefuglen, Selskabsbroderen, der har sneget sig ind i dette Hierte, som han vil opoffre — en Nidding — De!

Maring træder rasende til. Usle Praler!

Julie synker i hans Arme.

Julie til Wallnau. Hvad har De mod ham? han er min Ven, min Broder, min Beskytter!

Wallnau. Julie! han forraader dig.

Julie. Han tager sig af mig, han er et godt Menneske, en tro Ven; det erkiænder jeg ham for, og De skal ikke røve mig ham.

Maring. Kiære Julie! } paa eengang.

Wallnau. Du veed ikke, hvem du taler for. }

Julie. Nei! jeg lader ham aldrig gaae herfra — Hr. Maring! — Hr. Wallnau! vær gode — forliig dem — giv hinanden Hænderne! — Han er det andet Menneske, der tager sig af mig, jeg kan ikke miste ham.

Wallnau. En nedrig, som opoffrer Dem.

Maring. Ud! ud!

Julie. Min Broder! min Broder! — jeg slipper ham ikke. Jeg har ingen Moder, ingen Fader, lad mig beholde denne Broder. Berøv mig ikke Alt — De kan jo intet give mig derfor igien.

Maring. Hendes Arme omslynge mig saa fast — hendes Hierte slaaer saa stærkt ved mit — hendes Taarer flyde uopholdelig. han omfavner hende. Ved Gud jeg er i meget gode Hænder, og dem vil jeg blive i. Sig mig, ærlige Pige! holder du af mig, som jeg af dig, saa lad Broderen fare, og giv din Brudgom din Haand.

Julie river sig los i Glæde og Skræk. Min Gud! min Gud!

Wallnau med al Følelsens Styrke. Hvad er det?

Maring. Riig er jeg, god og glad; hvad bryder jeg mig om din Fader, og hvo han er? hvem du er, veed jeg, og let kan du være bedre end din Fader.

Wallnau. Det er ikke sandt! skyrter mellem begge. Min er hun! min! min Datter! jeg er din Fader — Saa sandt Gud lever, jeg er det. Kom til mit Hierte! han river hende til sig. Fader er jeg, Fader! — lad mig raabe det lydelig: jeg er Fader!

Julie. De?
Maring. Min Gud! } paa eengang.

Wallnau. Penge kan jeg ikke give dig, men mit Liv vilde jeg med Glæde ofre for min Datters gode Navn! unge Menneske! du vilde

gisre det samme for en stakkels forladt Pige; vor Tvist er det ædelste Menneskeværds Triumph.

Maring. Store Gud! havde jeg kundet drømme — tilgiv mig, Fader!

Wallnau. Jeg takker dig for dit Mod; jeg velsigner dig for hvert haardt Ord — intet Kiærtegn skal være mig saa dyrebart, som dine Fornærmelser.

Julie. Min Fader! — De, De min Fader!

Wallnau. Læs det i mine vaade Øine, føl det i dette bankende Hierte! — du vil have hende? du elsker ham?

Maring. } Ja!
Julie. }

Wallnau. Omfavner hinanden. de giøre det. Wallnau holder Handsken i Været. Nu Skiæbne! kaster jeg en Handske til dig! kom nu med alle dine Storme over mig, han træder imellem dem. jeg er bierget.

Maring. Giv De mig den Handske!

Wallnau med lydelige Taare. Nei!

Maring. Store Gud! havde jeg kunde vidst —

Wallnau. Mod og Hierte kastede den hen for Dyd; den er et Seierstegn, og den kostbareste Foræring for din Kone! giver Julie den. der! hold dit Brudesmykke høit i Ære! men jeg taler eene, hvorfor tale I da ikke?

Julie. Glæde, Forundring — De — han? — store Gud! segner op til Wallnau.

Maring. Virkelig! Overraskelsen dover ogsaa mig, saa....

Wallnau. I skal heller ikke snakke meget. Sig mig blot det eeneste Ord: Fader! og gientager det bestandig; jeg vil heller ikke svare andet end: mine Børn! — Fader, Datter! de to Ord ere aarlange Lidelsers Historie. Datter — Fader — Søn i disse tre Ord ligger nu den saligste Erstatning. Længe vil jeg intet andet kunde sige — see paa Eder — takke Gud — og bestandig igien sige — Børn! mine Børn.

Maring. } Julie. } Fader! Fader!

De omfavne ham, og Dækket falder.

Fierde Act.

Første Scene.

Frue Lessang eene.

Frue Lessang. O! at denne Dag var vel forbi! — det er den stormfuldeste i mit heele Liv. Og midt i alt dette er jeg eene og forladt. Lessang taler til mig i en Tone, som jeg kan have fortient! ak! men som jeg aldrig havde ventet. Min Fader forlader mig, forsager mig! og Wallnau! — opoffrer ogsaa Wallnau mig for Julie, eller opoffrer han sig selv? — Ønsker han maaskee blot saa hæftig den Tieneste for da at kunde ægte Julie — for at frie mig fra hende — eller maaskee for at frie mig fra mig selv? — Ligemeget! Wallnau har seet mig svag; men denne Svaghed skal have Ende; fra dette Øieblik af skal han i mig ikke finde andet, end sin Vens trofaste Kone! vilde Skiæbnen ikke, at hiint ubesindige Brev kom i hans Hænder, vel! aldrig skal noget lignende Skridt udsatte mig for hans Ringeagt.

Anden Scene.

Seeland, Frue Lessang.

Seeland. Her er jeg da, Mariane!

Frue Lessang. O min Fader! jeg har længtes saa inderlig efter at tale med Dem.

Seeland. Da har jeg sandt at sige slet ingen Lyst havt til det.

Frue Lessang bekymret. Hvorfor?

Seeland. Jeg har opgivet det Haab, at det kunde blive godt med dig.

Frue Lessang dybt nedbøiet. Har jeg fortient det?

Seeland. Det er kun det første Skridt, der koster — Datter! enten har du alt giort det, eller det er ikke mere at hindre — Den Anstændigheds Maske man siden kaster for, er elendigt Gøgleri. Siig mig altsaa ligefrem: din Mariane er forloren.

Frue Lessang. Fader!

Seeland. Men da det koster mig meget at sige og føle det — er jeg kommet endnu eengang til dig — Hvad jeg skal sige dig — om det vil hielpe — veed jeg ikke, troer det snart ikke selv. Men formaaer jeg intet mere over dig, saa tager jeg Afskeed — min gode Mariane er begravet. Billedet af, hvad hun var, bliver her. peger paa Hiertet. Hvad hun vil blive til, er en uliig Carricatur, som jeg ingen Deel vil have i.

Frue Lessang der medens han talte, har slaaet Øinene dybt ned, hæver med et dybt Aandedrag sit Ansigt.

Kun det første Skridt koster? — let kunde det være skeet! jeg erkiænder det. Det første Skridt tilbage er tungt; men det er giort. Leed De mig, hvad der endnu er at giøre.

Seeland ude af sig selv. Datter!

Frue Lessang. Som Fader, som Menneskekiænder, sørg for, men med Varsomhed, at Wallnau endelig ikke skyer sin Ven — ikke ham — kun mig skal han skye.

Seeland rørt. Mariane!

Frue Lessang. Høist ædelt har Wallnau ført sig op. Han for ædelt, og jeg — for svaget, til, at jeg som hidtil kunde leve i Omgang med ham. Derfor maa han skye mig. Vil De strax faae det i Rigtighed.

Seeland omfavner sin Datter, og gaaer.

Frue Lessang holder ham tilbage. Sig ham: der vilde komme en Tid, da jeg lykkelig og med Værd stod paa mit Sted — da skulde han være mig velkommen. Anbefal ham min Mands Munterhed. Jeg vil giøre for den, hvad jeg kan; men jeg vil ikke kunne formaae alt.

Seeland omfavner hende endnu engang, tørrer sine Øine, og siger i det, han holder hende i sine Arme. Gud velsigne min Mariane! gaaer hurtig bort.

Frue Lessang trækker Været af frit Bryst, gaaer nogle Skridt, og siger med blideste Rørelse. Det er dog skiønt at vandre denne Bane! havde jeg nu blot ogsaa alt talt med dig, arme Mand! — havde endogsaa du en Svaghed at tilstaae, hvor sømmede det mig da at gaae i Rette med dig?

Tredie Scene.

Frue Lessang, Lohnau.

Lohnau i Døren. Tør jeg?

Frue Lessang godmodig. Vær saa god!

Lohnau kommer hende nærmere. O Frue Niece!

Frue Lessang. Nu kiære Onkel!

Lohnau. Jeg veed nok, at De ikke kan lide mig —

Frue Lessang med Godhed. Kiære Onkel! — vær De roelig.

Lohnau. Nei! nei! jeg veed, De vil have mig ud af Huset.

Frue Lessang undseelig. Det var maaskee engang.

Lohnau. De er en god Kone — en meget god Kone; men jeg kan nok tænke, hvem der driver paa, jeg skal bort — Hr. Wallnau!

Frue Lessang hurtig. De gior ham Uret, De gior ham megen Uret.

Lohnau. Det er en klog Mand, en forstandig Mand, jeg veed det nok; saadanne Mennesker kan ikke lide saadanne simple Folk, som mig og mine Lige. Men hvor skal jeg hen? Alt, hvad jeg har havt i Verden, har jeg givet bort, og lever nu her af Naade. Hvilken Ven vilde vænne sig til mig? og hvem skal jeg vænne mig til? derfor har jeg i min Angst vilde bedet Dem om noget.

Frue Lessang. Kiære Onkel! jeg troer, det er mig, der skulde bede Dem om noget?

Lohnau. De mig! o! det var velsignet!

naar det bare ingen Umuelighed er, saa hvad De vil!

Frue Lessang. Vil De glemme det forbigangne, naar jeg giver Dem min Forsikkring, at jeg intet ønsker hellere, end at De maae leve alle Deres Dage roelig og fornøiet i vores Huus.

Lohnau. O Gud! glemme? siger De! o! jeg vil takke og velsigne Dem alle de Dage, jeg lever! bare jeg tør troe det.

Frue Lessang. Det kan De.

Lohnau. Og maa fortælle det.

Frue Lessang. Naar De vil.

Lohnau. O De taler igien med mig, som i det første Aar. De var en god Tid —

Frue Lessang rakker ham Haanden. Den Tid kommer igien.

Lohnau. O! De giver mig Deres Haand! — Gud velsigne Dem, og den Haand, og lade Dem opleve Glæde af den Ring, De har der. gaaer og kommer igien. Det er sandt, jeg har seet noget, som det dog var utaknemmeligt af mig, naar jeg ikke fortalte Dem strax. Jeg saae for, at Hr. Maring kyssede Jfr. Julie.

Frue Lessang ligegyldig. Det, kiære Onkel...

Lohnau. Ja! jeg saae mere endnu. Døren gik just op i det samme — og saa saae jeg, hun havde sit Hoved liggende paa hans Bryst, saadan her omtrent, og Hr. Wallnau var hos.

Frue Lessang. Er Hr. Wallnau her i Huset endnu?

Lohnau. Jeg veed ikke, men jeg skal strax see ad.

Frue Lessang. O nei! kiære Onkel! lad De kun være. — Der kommer nogen. Det er min Mand.

Lohnau. O tør jeg sige ham, at De....

Frue Lessang. At jeg fortryder, undseer mig ved, hvordan jeg har opført mig mod hans Moders Broder, og min heele øvrige Levetid vil stræbe at oprette det, o ja! sig ham det kun; jeg vil lade Dem være eene med ham. gaaer.

Fierde Scene.

Lohnau, siden Lessang og Maring.

Lohnau. O! det er glædeligt! hvordan mon hun er bleven saa forandret? — Det gad jeg dog vidst.

Lessang træder ind med Maring. Saa kom dog herind i det mindste. Du er jo ude af dig af Glæde. Nu tal nu!

Maring. Jeg er det lykkeligste Menneske under Solen, Maanen, Venus, Uranus, og alle baade gamle og ny Planeter. — Af Onkel! er De her! o! lad os være et Øieblik eene — jeg har en Hemmelighed at sige min Fætter.

Lohnau. Jeg vil bare først fortælle....

Maring. Jeg har at fortælle.

Lohnau. At jeg er saa lykkelig.

Maring. Ogsaa lykkelig! — det er deiligt! omfavner ham.

Lohnau. Jeg maae blive her i Huset.

Lessang. Det forstaaer sig.

Lohnau. Og kiære Onkel! har hun kaldt mig eengang efter den anden, og givet mig sin Haand, og. . .

Lessang. Hvem?

Lohnau. Din gode Kone, og. . .

Maring. Punktum! gaae nu i Følelsen af Deres Digniteter og Qvaliteter, og fortæl, at De har vundet Deres Sag; naar vi faae vunden vor Sag, skal vi kalde paa Dem. fører ham spøgende til Døren, slaaer den op for ham, og bukker dybt, i det Lohnau gaaer ud af den.

Lohnau. O De er ret en snorrig een. gaaer bort.

Femte Scene.

Lessang, Maring.

Maring. Nu! Deres Velsignelse, dyrebare Ven! vor anden Fader! jeg er Julies troelovede Brudgom.

Lessang glad. Hvad? min Gud!

Maring. Faderen har givet sig tilkiende.

Lessang. Givet sig. . .

Maring. Tilkiende! Nu bare ingen naar? hvor? og hvordan? Wälinau er hos sin Datter. De og han er de eeneste, der veed min Lykke.

Lessang omfavner ham. O Maring! gode Maring! hvor glæder jeg mig ved din Lykke.

Maring. De glæder Dem, og græder? glæd Dem med frit Hierte, og lee af fuldt Bryst.

Lessang. Jeg vilde ønske, jeg kunde.

Maring. Man kan alt, hvad man vil.

Lessang. Ak!

Maring. Det Ak og O, den Rynke mellem Øienbrynene, disse Øine, der saa let løbe i Vand — de er Skyld, at Alting ikke gaaer med Dem, som det skal.

Lessang. Kan være.

Maring siger dog paa en god Maneer efter ham. Kan være? slaae De mig paa Skulderen, og sig: du har min Siæl Ret, Knøs! drei Dem paa Taaen, blæs af den heele Verden, giv Deres Kone Haanden, og sig — herefter gaaes der hverken til Høire eller Venstre, men med mig Skridt for Skridt ligeud! saa fremad March!

Lessang. Ti Aar yngre — saa gik det vel. Men nu!

Maring. Den høie Alder! fyrgetyve Aar!

Lessang. Fyrgetyve og tyve.

Maring. Fyrgetyve er Kraft, tyve er Elskværdighed. De er friisk til Legeme og Siæl — alting gaaer, naar De selv vil — Men ingen Alvorlighed, ingen Sorg, ingen Taarer. Hos Elskeren interesserer det somme Tider Fruentimmerne; hos Manden finde de det skrækkelig kiedsommeligt.

Lessang i Tanker. Vist nok.

Maring. Det forstaaer Wallnau meget bedre. Hans raske Væsen.

Lessang. Vel meent — vakkre Maring! — og vel sagt — men jeg kan nu ikke skabe mig om med eet, og....

Maring. Det kan De, og det maa De lidt efter lidt; men paa min Ære forandre Dem

maa De, og skal De, da forandrer den vakkre Kone sig med af sig selv.

Lessang. Hvorledes staae vi sammen?

Maring. Godt! og paa det De altid kan staae overmaade godt sammen, at Deres og mit Ægteskab under eet Tag maae blive de to lykkeligste i Landet — saa een Bøn, en Hiertens Bøn.

Lessang. Tal.

Maring. Høist sandsynlig vil Deres Kone, der har et godt Hierte, som — jeg troer — nu staaer gandske eene for Dem — komme til Dem, og sige eet og andet trøsteligt Ord.

Lessang. Troer du det? ryster med Hovedet.

Maring. Ja! men hun vil, siden De engang af Kiærlighed, af Godhed, af alt for lidt Prætension har givet hende et Skridt over Dem — uagtet hendes Forseelse dog bliver paa sin Side — Saa sandt jeg er en ærlig Mand, det maa ikke være.

Lessang. Maatte hun blot kunde elske mig, saa staaer jeg høit, hvor jeg staaer.

Maring. Underdanige Tiener! ikke saa! ei! er det da den første og eeneste kiønne Kone, der er til paa Jorden! og skal hun derfor herske over en brav, klog, kiærlig og agtet Mand?

Lessang. Virkelig! jeg kan ikke fordre for meget; thi jeg giver dig mit Ord, skiøndt jeg ogsaa veed, jeg fortiener Deeltagelse, begriber jeg dog ikke, hvor man kunde elske mig?

Siette Scene.

De Forrige, Jacob, siden Grellmann.

Jacob. Siseskriver Grellmann.

Lessang. Vist ikke.

Jacob. Det er fierde Gang, han er der. Han siger, han har et Papir, han meget nødvendig skulde skye Herren selv.

Maring. Tiggeri.

Jacob. Saavidt jeg kan forstaae — er det kanskee det Brev, Fruen i Dag vilde lade give saa megen Findelon for.

Lessang. Saa viis ham til min Kone.

Jacob. Nei han vil ikke skye det til nogen uden til Dem, siger han.

Lessang. Lad ham komme.

Maring. Tør jeg blive.

Lessang. Meget gierne.

Maring. Tillad mig det, at De ikke enten i Vrede eller Godhed skal gaae for vidt.

Grellmann. Hr. Geheimerefendar — hm — jeg havde ventet at tale med Dem under fire Øine.

Lessang. Min Fætter Maring — en meget brav Mand.

Grellmann. Vi kan begge tabe i en Trediemands Nærværelse Hr. Referendar.

Lessang. Det kan ikke være mit Tilfælde — vær derfor saa god, og tal.

Grellmann. De nøder mig, Tiden nærmer sig — min Stilling er skrækkelig! altsaa til

Sagen. Jeg har alt i Dag i min Siæls Angest talt med Dem; men De vilde ikke redde mig med de Penge.

Lessang. Kunde ikke.

Grellmann. Jeg kom igien for at bestorme Dem. De var fraværende; ikke langt herfra paa Gaden — finder jeg et Brev til Hr. Appellationsraad Wallnau. Jeg er i Begreb med at bringe det til ham — i det samme seer jeg Folk paa Gaden, der søge om et Brev, og byde Penge — og det ikke lidt, naar nogen kunde finde det. Jeg giver mig i Snak med Folkene, og faaer at vide, at den, der fandt Brevet, ikke skulde levere det til Hr. Wallnau, men til Frue Lessang.

Lessang. Og De har Brevet endnu?

Grellmann. Ja!

Lessang. Saa gaae strax hen med det til min Kone.

Grellmann. Det gaaer ikke an; det kan ikke være.

Maring. Hvorfor?

Grellmann. De kan tænke om mig, som De vil. Den, der synker, griber efter hver Spaan. Nøden er der — i Angest er alting godt. Det Brev maae redde mig — for, jeg siger Dem, det er meer værdt, end en Drikkeskilling.

Lessang. Hvoraf veed De det?

Grellmann fortvivlet. Brevet er saadant, at det kan redde mig; for Dem, der er riig og omfindtlig, er det uden Priis; og det maa redde mig.

Lessang. De har læst det?

Grellmann. Ja!

Maring. De har været saa nederdrægtig at bryde det.

Grellmann. Jeg staaer mellem Ære og Skiændsel, altsaa gaaer jeg paa Liv og Død. Fader til sex Børn — Cassation — Slaveri — Selvmord — Bettelstav, hvad har jeg at tabe? De er en ulykkelig Ægtemand — det veed man — De er en brav Mand — man mumler hist og her om Skilsmisse —

Lessang. Store Gud!

Grellmann. Det Brev er Dem til megen Gavn, eller kan i det mindste vendes saadan, naar De søger Skilsmisse. Enten De nu vil, eller ikke, saa kræver Deres og Fruens Ære, at De har det Brev. Det er et Laan af 1000 Daler værdt.

Maring. Hid med Brevet.

Grellmann. Naar De ikke vil redde mig, naar De vil bruge Magt — jeg staaer ikke inde for nogen Ting. trækker en Terzerol frem. Fra Livet, unge Herre!

Lessang. Hold! jeg redder.

Maring. Fætter! hvad giør De?

Lessang. Min Formue er min Kones. Før maatte jeg nægte Dem det, De forlangte. Nu giver jeg Pengene for en Eiendom af hendes. Her har De altsaa mit Ord for 1000 Rigsdaler, og Sikkerhed for al Overlast. — Rolig Fætter!

Grellmann med foldede Hænder. Gud være lovet! her er Brevet.

Lessang. Endnu ikke. ringer; til Grellmann. Vær De uden al Frygt.

Grellmann. Jeg bygger paa Deres Ord.

Jacob kommer.

Lessang. Lys! Jacob gaaer. Her sætter De Dem, der ligger Convoluter; deri lægger De det brækkede Brev, forsegler det, og skriver uden paa, hvad jeg siger Dem til.

Grellmann. De vil ikke læse det, da De dog af det...

Lessang strænger. Gior, som jeg siger.

Grellmann lægger Brevet i Convoluten. Jeg vil skrive, om jeg i den Forvirring kan.

Jacob kommer med Lys, og gaaer.

Lessang. Vil De forsegle. Grellmann forsegler Vil De nu skrive: Indlagte Brev til Hr. Appellationsraad Wallnau har jeg Underskrevne fundet, brudt, og læst. Jeg har bragt det til Geheimereferendarius Lessang, der ikke har vildet læse eller see det, eller høre et Ord af Indholdet. Derfor har jeg forlangt et Laan paa 1000 Rigsdaler, og faaet hans Ord derpaa. Jeg har selv lagt Brevet i denne Convolut, og forseglet den, alt i Medundertegnede Hr. Marings Overværelse. Mig er lovet, naar jeg holder Indholdet hemmeligt for alle og enhver, ogsaa for Geheimereferendarius Lessang selv, at jeg da ikke skal betale de laante 1000 Rigsdaler tilbage, men beholde dem til Foræring. Grellmann styrter for Lessangs Fødder, Maring omfavner ham. Vil De skrive videre.

Grellmann staaer op. Min Gud! min Gud!

Lessang. Alt dette er Sandhed, som jeg for Gud vil vedgaae, og med min korporlige Eed bekræfte, om Geheimereferendarius Lessang det skulde forlange. Nu Dag, Datum, og Deres Navn. Vil De nu staae op! læser det. Rigtig. Deres Navn, Fætter.

Maring underskriver, og giver Lessang Brevet.

Lessang til Grellmann. I Aften Klokken 10 henter De Pengene her; nu gaaer De, og siger ikke eet Ord. Grellmann skuler sit Ansigt, og gaaer.

Maring. Jeg beundrer Dem over alting i Verden.

Lessang. Elsk mig, det vil være mig en Trost.

Maring. Jeg maae gaae fra Dem, jeg er usigelig bevæget. Ædle Mand! jeg beder Dem for Deres Æres og Roligheds Skyld, glem, tilgiv, og vær god; men tag den Plads, Dem tilkommer.

Lessang. Jeg foler, hvad jeg skylder mig selv.

Maring. Gudskeelov! Deres Lykke er giort, naar De er Mand. gaaer.

Lessang eene. Jeg vil glemme; jeg vil tilgive; jeg vil være god, men ikke blød. Giv dig til Ro, arme Hierte! du vil alle vel; derfor kan man dog ikke vilde dig ilde. — Til Wallnau! — hvis her er en Feil — saa er den ikke paa hans Side — Nei! jeg kiænder dig for vel — paa din Side kan den ikke være. med eet. Ak! nu! nu forstaaer jeg saa mangt af dine Vink, som mit mistankefrie Hierte ikke vidste at tyde. Hvor megen Feil der paa den anden Side kan være — saa er jeg vis paa, hvad jeg har at tilgive, er Svaghed, ikke Forbrydelse. tager Brevet til sig. Tilgiv, forsk ikke, og gaae med Selvfølelse din Vei, indtil Enden.

Syvende Scene.

Lessang, Frue Lessang.

Frue Lessang. Jeg kommer med tungt Hierte, og har ikke fremskyndet det Øieblik, jeg frygtede. Min Siæl var sysselsat med dig.

Lessang. Det er meer end rimeligt, at Wallnau faaer den Post, du ønskede ham.

Frue Lessang takker med en Bevægelse.

Lessang. Fornøier det dig ikke?

Frue Lessang seer ømt paa ham. Lessang!

Lessang. Hvad?

Frue Lessang. Du er bleg.

Lessang. Jeg er træt.

Frue Lessang. Jeg synes, du zittrer.

Lessang. Ikke, det jeg vidste — Nu! glæder det dig ikke, naar Wallnau faaer Embedet?

Frue Lessang. Siden om det — Hør mig med Venskab!

Lessang. Det vil jeg.

Frue Lessang fattet Det maatte komme mig for, som jeg i dit Hierte ikke mere havde det Sted, jeg eengang havde havt der.

Lessang rolig. Hvorfor?

Frue Lessang efter en Pause med Ømhed. En Forsikkring vilde have givet mig Mod; men med dette kolde Spørgsmaal skyder du mig fra dig.

Lessang. Jeg vil høre dig, og svare; før kan jeg ingen Forsikkring have at give.

Frue Lessang. Jeg fortiener denne Alvorlighed, der næsten synes streng — mere Godhed

var det, om din Mildhed vilde lette mig Byrden. Godhed har du vant mig til.

Lessang. Er du omgaaedes redelig dermed, hvad kan da hindre dig i at være aabenhiertig?

Frue Lessang hun samler sig med Møie. Oprigtig maa jeg være, det vil jeg være. Men — tilgiv mig — jeg har ikke ventet at finde dig saaledes; du forvirrer, du nedslaaer mig. —

Lessang. Hvis saa er, er det ikke mig, der gior det. Jeg er, som jeg var; tal da; jeg har nu intet at sige dig.

Frue Lessang. Intet? — det er haardt.

Lessang. Jeg er villig at høre dig.

Frue Lessang. Skal da en fortrolig Forening af vore Hierter forvandle sig til en kold Undersøgelse — det havde jeg ikke ventet.

Lessang. Vær saa varsom, ikke at nævne dette Ord, da jeg ikke bruger det.

Frue Lessang. Nu da — lad saa være! — fra dine Forretninger er kommet Tørhed over dig, og det har bragt mig fra dig. Dine Klager have skilt dig fra Verden, og Verden fra dig. Det rovede mig Livets Glæder. Din Ligegyldighed betog dig din Betydenhed i Verden, det stødte maaskee min Forfængelighed. Du stillede selv — O Lessang! du seer, at jeg synker under Byrden.

Lessang. Jeg staaer under samme Byrde, og holder ud.

Frue Lessang svag Du stillede selv Wallnau mellem dig og mig — din Kiærlighed for Julie syntes afgiort — Uvillie mod dig vilde just til at begynde — Følelsen for Wallnau udbryde i Li-

denskab — da stod du for mig i din forrige Kiærligheds Ild — min Følelse for dig vaagnede igien, Pligtens Stemme giorde Udslaget, Utilfredshed med mig selv fyldte min Siæl — jeg bekiænder dig min Svaghed — jeg hengiver mig paa ny til dig med min hele Siæl — Nu har jeg sagt Alting.

Lessang. Alting?

Frue Lessang. Alting! Pause. Vil du slet intet sige til mig, Lessang!

Lessang. Har du endnu Tvivl mod mig for Julies Skyld?

Frue Lessang. Een eeneste. Tør jeg sige den?

Lessang. Ja.

Frue Lessang. Det Portrait, du bærer paa dit Bryst, tør jeg see det?

Lessang. Det Portrait? ikke gierne.

Frue Lessang. Hvorledes?

Lessang. Det er ikke Julies, midlertid er det maaskee den eeneste Uret, jeg veed mig skyldig i mod dig.

Frue Lessang. Lessang.

Lessang. I ethvert andet Øieblik vilde jeg have bedet dig ikke at fordre det af mig. I denne Time vil jeg fremstille mig for dig saa aabenhiertet, som du har bekiændt til mig. Ja — der er en Medbeilerske, du har at kiæmpe med. I de Timer, hvor du ikke agtede min Græmmelse, overssaae min beskedne Kiærlighed — i de Timer, da jeg ingensteds kunde finde Trøst — tog jeg min Tilflugt til hende. Hendes Billede fortrængte mangen Gang dit. Hendes Billede fyldte mig med Vemod, med Længsel efter en Fuldkommen-

hed, jeg fandt hos hende, og kunde fundet hos dig, men som du nægtede mig. han tager Billedet af. Her er det! det er min forklarede Kones Billede.

Frue Lessang. O min Gud! o Lessang!

Lessang hænger det om hendes Hals. Din Tillid erhverver dig denne Eiendom. Her vil jeg finde hende igien — med dig deeler jeg min Følelse for den uforglemmelige. I Skiønhed og Dyd, i Værd og Kraft er du hendes Lige; bliv hende lig i Venlighed og Mildhed, gaae din Vei et Skridt imøde, som hun gik, og du vil faae alt af mig, hvad du har savnet.

Frue Lessang. Det vil jeg, det lover jeg dig.

Lessang. Giv mig Haanden; jeg tilgiver dig! paa ny betræde vi vor Bane — jeg rækker dig mit Hierte under min gode Kones Billede. O Caroline! smiil Fred ned til os fra din Himmel. omfavner hende.

Frue Lessang. Troe mig; jeg er ikke misundelig paa denne ædle Afdøde. Om jeg ikke kan holde en Taare tilbage, da er det over, at jeg ikke kan giøre dig saa lykkelig, som hun kunde. Jeg er ikke, hvad hun var — men trolig vil jeg vandre i hendes Spor, saa godt jeg kan.

Lessang. Nok, Mariane! Nu! herefter forstyrre ikke Skinsyge over levende og døde vor Fred, ingen Hemmelighed omtaage vore Dage. Lad mig føie Anstalt dertil. Har du tabt Troen paa min Kiærlighed, saa lad mig forsøge, om min Tillid kan give dig denne Tiltroe tilbage. han giver hende det Brev, Grellmann bragde, og gaaer.

Frue Lessang læser Udskriften, lader Armene synke, læser igien; gaaer med afmægtige Skridt til en Stoel, holder sig ved Stolerygen, lader Brevet falde af Haanden, og hviler sit Ansigt paa sine foldede Hænder. Gud! bevar mig denne Mand, og skiænk hans Hierte enhver Fred. Villie har jeg til at giøre ham lykkelig, giv mig fuld Kraft dertil — eller tag ogsaa mig bort af Verden, som jeg ikke mere kan være i, naar jeg ikke lever gandske for ham.

Ottende Scene.

Lohnau, Frue Lessang.

Lohnau. Min Gud! hvad foregaaer her! jeg veed ikke, hvor jeg skal begynde.

Frue Lessang. Jeg begynder et nyt Liv ved enhver Uret, jeg har at godtgiøre. Onkel lad os omfavne hinanden af Hiertet.

Lohnau. O du Fredsens Gud! — De vil omfavne mig.

Frue Lessang. De bærer min Mands Hierte i Deres Bryst, det Hierte, som jeg nu gandske allene lever for — som jeg vil giøre lykkelig. I hver Tanke, hvert Ønske, ak i hvert Livstegn, der udgaaer fra hans Hierte, er Velvillie og Kiærlighed for det heele. omfavner ham. Vær min Ven!

Niende Scene.

Wallnau med Julie, Lessang med Maring, Seeland.

Frue Lessang flyver sin Mand imøde. I ere alle gode Mennesker; men den ypperste blandt Eder alle er han, han, og han er min, min! Jeg takker dig for ham, o Gud! og kunde jeg nogensinde blive ham uværdig — saa straffer mig med Foragt, alle I, hvis Kiærlighed er mig vigtig. river Convolutten af, og stikker den i sin Barm. Dette bliver mit, at jeg med hvert Øieblik, da jeg ikke seer dig, deri kan ære dit Billede. giver ham Brevet. Dette være dit! min Trofasthedes reene Offer!

Lessang knæler hende, sønderriver Brevet, og giver hende Stykkerne. Jeg lider paa dig.

Wallnau fremstiller Julie. Frue Lessang! her er min Datter.

Frue Lessang. Hvorledes?

Maring tager Julie. Frue Lessang! her er min Brud.

Frue Lessang. Min Gud!

Lessang. Ja! — ja! —

Frue Lessang. Deres Datter? Deres Brud?

Wallnau. Min Datter! } paa eengang.
Maring. Min Brud! }

Frue Lessang seer paa dem alle. Deres Datter! Deres Brud! hun løber med Henrykkelse til Julie. Bedste Veninde! jeg omfavner Dem af mit inderste Hierte, og vil giengielde Dem hver ond Time.

Seeland drager Lessang hen i sine Arme. Lærer at kiænde ham tilfulde. Jeg er i Dag kommet hid, for at faae ham til, at giøre sig Umage for Ringaus Post; jeg faaer ham overtalt til at sætte Sagen i Bevægelse; han har Lyst til det, men gaaer hen og søger Tieneste for sin Ven Wallnau, der rigtig nok ogsaa fortiener den, og vel faaer den.

Wallnau. Min Gud! du har tænkt paa den Tieneste til dig selv.

Frue Lessang. Lessang! det vidste jeg ikke.

Wallnau. Jeg ikke heller — saa sandt...

Lessang. Jeg har givet Kiærlighed og Venskab mit Ord! jeg har holdt det! priser mig lykkelig, naar min gode Villie opnaaes.

Wallnau. Ven uden Lige — vil du da aldrig holde op at overvælde mit taknemmelige Hierte.

Lessang. Ak! der bliver altid en stor Forskiel mellem os. Jeg holder vel, hvad jeg har lovet, men du giør meget meer, end du lover. Ingen hører tale derom; ingen belønner det. Tag dette Haandslag fra din gamle Ven for alt, hvad jeg her ikke kan tale om.

Lohnau. Er da Hr. Wallnau virkelig en god Mand? det er underligt, jeg har aldrig kundet forestille mig det.

Maring. Han er trofast og redelig. Fætter! her er endnu en sørgelig Omstændighed at bringe i Rigtighed. De holder enhver Ord, det er brav. De giver ikke enhver Ord, det er Ret. Eet Ord har De ikke givet, det er en Feil.

Lessang overrasket. Hvilket?

Maring. Det Ægtesord, at De selv vil være lykkelig. Herved fordrer jeg det af Dem.

Alle. Vi alle! Deres Ord! dit Ord!

Frue Lessang gaaer til ham, og rækker ham Haanden. Giv mig dit Ord derpaa!

Lessang. Jeg giver det. lægger sin Haand i hendes.

Frue Lessang. Modtag mit Ord, at jeg inderlig elsker, og vil elske dig, saalænge jeg kan mindes denne Dag, og hvorledes du har viist dig paa den. Modtag mit troefaste Ord for Tid og Evighed.

Lessang omfavner hende. Jeg modtager det.

Alle samles om dem, og Forhænget falder.

Ende.